

Agatha Christie
Crima din Mews

1.

— Îmi dați un ban, domnule?

Un băiețuș cu o față murdară, rânjea fără rost.

— Nu-ți dau! spuse inspectorul-șef Japp. Și ascultă-mă băiete...

Urmă o scurtă altercație. Băietanul uluit o șterse, strigând scurt tinerilor săi prieteni:

— Să fie al dracului dacă nu e polițai!

Grupul o luă din loc cântând de zor:

„Amintește-ți, amintește-ți

La cinci noiembrie

Trădarea cu praf de pușcă și intriga;

Nu vedem nici un motiv

Pentru care trădarea cu praf de pușcă

Să fie vreodată uitată".

Însoțitorul inspectorului-șef, un omuleț între două vârste, cu un cap rotund și mustați mari, cazone, zâmbi în sinea sa:

— Très bien, Japp, observă el. Îți spui întotdeauna rugăciunea. Te felicit.

— Ce scuză pentru cerșit, așa-i în ziua de Guy Fawkes, spuse Japp.

— Ce supraviețuire interesantă, zise îngândurat Hercule Poirot. Artificiile se ridică — *poc-poc* — mult timp după ce omul pe care-l sărbătoresc și faptele sale au fost uitate.

Omul de la Scotland Yard fu de acord.

— Să nu vă închipuiți că mulți din puștii ăștia știu cu adevărat cine a fost Guy Fawkes.

— Și, fără îndoială, se va crea confuzie. Este în onoarea sa, ori în semn de condamnare a zilei de 5 noiembrie, ca s-au tras „feu d'artifice”? A face să explodeze parlamentul englez este un păcat sau o faptă nobilă?

Japp chicoti.

— Unii oameni ar spune, fără îndoială, că e a doua.

Abătându-se de la drumul principal, cei doi oameni intrară în partea relativ liniștită de la Mews. Cinaseră împreună și o luaseră pe o scurtătură spre apartamentul lui Hercule Poirot.

Cum mergeau, sunetul petardelor se mai auzea din când în când. Un mănunchi de stelute aurii lumina când și când cerul.

— E o noapte bună pentru o crimă, remarcă Japp cu interes profesional. Nimeni nu ar auzi o împușcătură, de exemplu, într-o noapte ca asta.

— Întotdeauna mi s-a părut ciudat că nu se folosesc de acest prilej mai mulți criminali, spuse Hercule Poirot.

— Știi, Poirot, aș vrea, câteodată, ca să comiți și tu o crimă.

— Mon cher!

— Da. Aș vrea să vad cum ai face-o.

— Dragul meu Japp, dacă aș comite o crimă tu nu ai avea nici cea mai mică șansă de a vedea cum aș face-o. Probabil, nici nu ți-ai da seama că o crimă a fost comisă.

Japp râse bine dispus și afectuos.

— Ce pezevenghi al naibii ești! zise el indulgent.

A doua zi dimineța, la zece și jumătate, telefonul lui Hercule Poirot sună.

— Alo? Alo?

— Buna, tu ești, Poirot?

— Oui, c'est moi!

— Japp la telefon. Ți aduci aminte ne-am întors acasă, aseară, prin Bardsley Gardens Mews?

— Și?

— Și că am vorbit despre ce ușor ar fi să împuști o persoană în timp ce se trag toate petardele și artificiile alea?

— Desigur.

— Ei bine, cineva s-a sinucis la Mews, la numărul 14. O văduvă tânără — doamna Allen. Mă duc pe acolo acum. Vrei să vii?

— Scuză-mă, dragă prietene, dar cineva de valoarea ta e trimis, de obicei, la o sinucidere?

— Isteț tip. Nu, nu e trimis. De fapt, doctorul nostru crede, se pare, că e ceva în neregulă. Vii? Am sentimentul că ar trebui să te implici.

— Sigur că vin. Numărul 14, ai spus?

— Exact.

Poirot sosi la Bardsley Gardens Mews, numărul 14, aproape în aceeași clipă în care trase și mașina cu Japp și alți trei oameni.

Numărul 14 era clar marcat ca centrul de interes. Un cordon mare de oameni: șoferi, soțiile lor, comisionari, pierde-vară, trecători bine îmbrăcați și nenumărați copii se adunaseră, toți uitându-se la numărul 14 cu gura căscată și priviri fascinate.

Un ofițer de poliție în uniformă stătea pe o treaptă și-și dădea silința să-i respingă pe curioși. Tineri nerăbdători cu aparate de fotografiat își făceau treaba și se împingeau în față, când Japp se aprinse.

— Nu-i nimic pentru voi, acum, spuse Japp, împingându-i într-o parte. Îl salută pe Poirot. Ai venit. Hai, să intrăm.

Intrară repede, ușa se închise după ei și se treziră înghesuiți lângă o scară.

Un om se arătă la capătul de sus al scării, îl recunoscă pe Japp și spuse:

— Aici sus, domnule!

Japp și Poirot urcară.

Omul de la capătul scării deschise o ușă de pe partea stângă și intrară într-un dormitor mic.

— Cred că vreți să vă expun punctele principale, domnule.

— Chiar așa, Jameson, zise Japp. Ce s-a întâmplat?

Subinspectorul Jameson relatează cele întâmplate.

— Moarta este doamna Allen, domnule. A locuit aici cu o prietenă — o domnișoară Plenderleith. Domnișoara Plenderleith a fost plecată la țară și s-a întors azi dimineată. A intrat cu cheia ei, a fost surprinsă că n-a găsit pe nimeni. O femeie vine de obicei la ora nouă să le facă menajul. Urcă, întâi, în camera prietenei sale. Ușa era închisă pe dinăuntru. Apăsă pe clanță. Bătu și strigă, dar nimeni nu răspunse. În cele din urmă, cuprinsă de panică, a sunat la poliție. Era 10,45. Am venit imediat și am

forțat ușa. Doamna Allen zăcea grămadă jos, împușcată în cap. Avea o armă automată în mână — un Webley 25 — și părea un caz clar de sinucidere.

— Unde este domnișoara Plenderleith acum?

— E jos în salon, domnule. O tânără foarte rece, eficientă, așa zise. Cu cap.

— O să vorbesc cu ea imediat. Mai bine îl văd pe Brett, acum.

Însoțit de Poirot, el traversă palierul și intră în camera de vis-a-vis. Un om înalt, între două vârste, își ridică privirea și dădu din cap.

— Bună, Japp, îmi pare bine că ai venit. Nostimă treabă.

Japp se duse la el. Hercule Poirot aruncă o privire scrutătoare prin cameră.

Era mult mai mare decât camera din care tocmai pleaseră. Avea o fereastră ieșită în afară și, pe când cealaltă cameră fusese dormitor pur și simplu, aceasta era un dormitor deghizat intenționat într-un salon.

Pereții erau argintii și tavanul de un verde de smarald. Perdelele erau moderne, argintii cu verde. Era și un divan acoperit cu un pled de mătase de un verde smarald strălucitor și o mulțime de perne aurii și argintii. Mai era un birou înalt de nuc vechi și mai multe scaune moderne din crom lucitor. Pe o masă joasă de sticlă se găsea o scrumieră mare, plină cu mucuri de țigară.

Delicat, Hercule Poirot mirosi aerul. Apoi se duse după Japp care stătea uitându-se jos, la cadavru.

Grămadă pe dușumea, zăcând așa cum căzuse dintr-unul din scaunele cromate, se afla trupul unei femei tinere de vreo 27 de ani. Avea părul blond și trăsături delicate. Era foarte puțin machiată. Avea o față drăguță, spirituală, poate ușor naivă. Pe partea stângă a capului se găsea o masă de sânge închegat. Degetele de la mâna dreaptă erau încheștate pe un pistol mic. Femeia purta o rochie simplă, verde, închisă până la gât.

— Ei bine, Brett, ce s-a întâmplat?

Și Japp se uită jos la silueta chircită.

— Poziția este în regulă, spuse doctorul. Dacă s-a împușcat, trebuie să fi alunecat din scaun exact în poziția asta. Ușa și fereastra au fost închise pe dinăuntru.

— Spui că e-n regulă. Atunci ce nu merge?

— Uitați-vă la pistol. N-am pus mâna pe el — în așteptarea oamenilor care iau amprente. Dar puteți vedea destul de bine ce vreau să zic.

Poirot și Japp îngenunchiară amândoi și examinară, îndeaproape, pistolul.

— Înțeleg ce vrei să zici, spuse Japp, ridicându-se. E în căușul mâinii. *Pare* că și acum l-ar ține — dar, de fapt, ea *nu-l ține*. Altceva?

— O mulțime. Ține pistolul în mâna ei *dreaptă*. Priviți rana. Pistolul a fost ținut lipit de cap, chiar deasupra urechii *stângi* — urechea *stângă*, observați.

— Hm, făcu Japp. Asta pare o înscenare. Ea nu putea ține un pistol și să tragă cu el în poziția aia cu mâna dreaptă.

— Absolut imposibil, așa zice. Îți poți răsuci brațul, dar mă îndoiesc că ai putea trage așa.

— Este, deci, destul de clar. Altceva a împușcat-o și a încercat să însceneze o sinucidere. Totuși, ce-i cu ușa și fereastra închise?

Inspectorul Jameson răspunse la asta.

— Fereastra era închisă și blocată, domnule, dar, deși ușa a fost închisă, *noi n-am putut găsi cheia*.

Japp dădu din cap.

— Da, a fost o idee proastă. Cine a închis ușa când a plecat, a sperat că absența cheii nu va fi observată?

Poirot murmură:

— C'est bête, șa!

— Oh, haide Poirot, bătrâne, nu trebuie să-i judeci pe ceilalți după inteligența ta

sclipitoare! De fapt, este tipul de mic detaliu care se trece cu vederea. Ușa-i închisă. Oamenii o sparg. Găsesc femeia moartă — cu-n pistol în mână — caz clar de sinucidere — s-a închis ca s-o facă. Ei nu se apucă să caute chei. De fapt, chemarea poliției de către domnișoara Plenderleith a fost un noroc. Ea ar fi putut pune unu-doi șoferi să spargă ușa și atunci problema cheii ar fi fost trecută, cu totul, cu vederea.

— Da, cred că este adevărat, spuse Hercule Poirot. Ar fi reacția naturală a multor oameni. Polițiștii sunt ultima speranță, nu?

El se mai uita jos la cadavru.

— Te izbește ceva? întrebă Japp.

Întrebarea era pusă pe un ton lejer, dar ochii săi erau scrutători și atenți.

Hercule Poirot dădu încet din cap.

— Mă uitam la ceasul ei de mână.

Se aplecă și-l atinse doar cu vârful degetului. Era ca o bijuterie fină pe o bandă neagră lucioasă la încheietura mâinii care ținea pistolul.

— Destul de frumoasă piesa asta, observă Japp. Trebuie să fi costat ceva bani! Își ridică ochii întrebător spre Poirot. Poate e ceva cu asta?

— Se poate, da.

Poirot se îndreptă spre biroul de scris. Era un model cu partea din față rabatabilă. Aceasta era destinată să se potrivească cu ambianța generală de culori.

Era ceva asemenea unei călimări masive din argint, în centru și în fața ei o frumoasă mapă de lac verde. La stânga mapei, se afla un recipient de sticlă ca smaraldul pentru ținut creioane, care conținea un toc de argint — un băț de ceară verde pentru închis scrisori, un creion și două timbre. De partea dreaptă a mapei se afla un calendar reglabil care indica ziua săptămânii, data și luna. Mai era un mic vas din sticlă și în el patrona un minunat toc verde. Poirot păru interesat de peniță. O scoase și se uită la ea, dar observă că nu avea cerneală. Era clar decorativă — nimic mai mult. Tocul de argint, cu vârful înmuiat în cerneală, era singurul folosit. Ochii i se opriră la calendar.

— Marti, 5 noiembrie, spuse Japp. Ieri. E corect.

Se întoarse spre Brett.

— De când e moartă?

— A fost omorâtă la 11,33, ieri seară, spuse Brett, prompt.

Apoi, rânji, când văzu fața surprinsă a lui Japp.

— Îmi pare rău, bătrâne, zise el. Ai de-a face cu superdoctorul din romane! De fapt, ora 11 este cea mai aproape de adevăr — cu o marjă de o oră mai devreme sau mai târziu.

— Oh! Am crezut că ceasul de la mâna s-ar fi putut opri sau cam așa ceva.

— S-a oprit într-adevăr, dar s-a oprit la 4,15.

— Și presupun că ea nu ar fi putut fi omorâtă la 4,15?

— Poți să-ți scoți asta din cap.

Poirot întorsese mapa.

— Bună idee, zise Japp. Dar nimic.

Mapa conținea o foaie albă de hârtie. Poirot întoarse și celelalte foi care se aflau pe birou, dar erau la fel.

Dădu apoi atenție coșului pentru hârtii.

Acesta conținea două sau trei scrisori și pliante. Erau rupte doar în două și se puteau ușor reconstitui. O cerere de bani de la o anume Societate pentru ajutorarea șomerilor, o invitație la un cocteil pentru 3 noiembrie, o întâlnire cu o croitoreasă. Pliantele erau un anunț pentru o vânzare de blănuri și un catalog de la un magazin universal.

— Nu-i nimic acolo, zise Japp.

— Nu, e ciudat..., zise Poirot.
— Vrei să spui că cei ce se sinucid lasă o scrisoare?
— Exact.
— De fapt, încă o dovadă *că nu este* sinucidere!
Plecă.

— Trebuie să-mi pun oamenii la treabă, acum. Mai bine am merge jos și am ancheta-o pe domnișoara Plenderleith. Vii, Poirot?

Poirot părea încă fascinat de biroul de scris și de obiectele de pe el.

El părăsi camera, dar la ușă ochii săi se întoarseră încă o dată spre tocul verde ca smaraldul.

2.

La capătul de jos al scării înguste o ușă dădea într-o sufragerie mare — de fapt fostele grajduri amenajate. În această cameră, ai cărei pereți erau finisați cu un efect bătător la ochi și pe care atârnau schițe și sculpturi în lemn stăteau două femei.

Una, într-un scaun lângă șemineu, cu mâna întinsă spre flacăra, era o tânără cu părul negru, arătând ca o adevărată femeie de douăzeci și șapte sau douăzeci și opt de ani. Cealaltă, o femeie mai în vârstă, mai voluminoasă, care ținea o sacoșă, se legăna și vorbea, când cei doi bărbați intrară în cameră.

— Și cum spuneam, domnișoară, așa lovitură mi-a dat că aproape am căzut jos. Și când te gândești că dimineața asta din toate diminețile...

Cealaltă o întrerupse.

— Ajunge, doamnă Pierce. Acești domni sunt ofițeri de poliție, cred.

— Domnișoara Plenderleith? întrebă Japp, îndreptându-se spre ea.

Fata dădu din cap.

— Așa mă cheamă. Aceasta este doamna Pierce, care vine în fiecare zi să ne facă menajul.

Nestăpânita doamnă Pierce izbucni din nou.

— Și așa cum îi spuneam domnișoarei Plenderleith, să văd că în dimineața aceasta, din toate diminețile, pe sora mea, Louisa Maud, s-o apuce o criză și eu sunt singurul ei ajutor și, cum vă spuneam, sângele apă nu se face, și m-am gândit că doamna Allen nu se va supăra, deși nu-mi place să-mi dezamăgesc niciodată doamnele mele.

Japp interveni cu abilitate.

— Chiar așa, doamnă Pierce. Acum, poate, îl duceți pe inspectorul Jameson în bucătărie și-i acordați o scurtă declarație.

După ce a scăpat de volubila doamnă Pierce, care plecă cu Jameson, turuind întruna, Japp și-a îndreptat, din nou, atenția spre fată.

— Sunt Inspectorul-șef Japp. Domnișoară Plenderleith, aș dori să știu tot ce-mi puteți spune despre această treabă.

— Desigur. De unde să încep?

Avea o stăpânire de sine admirabilă. Nu se vedeau semne de supărare sau șoc, în afară de o rigiditate, aproape nefirească, de comportament.

— La ce oră ați sosit în dimineața asta?

— Cred că puțin înainte de zece și jumătate. Am văzut că doamna Pierce, bătrâna aia mincinoasă, nu era aici...

— I se întâmplă des?

Jane Plenderleith dădu din umeri.

— Cam de două ori pe săptămână apare la ora 12 sau nu vine de loc. Trebuie să

vină la nouă. De fapt, așa cum spuneam, cam de două ori pe săptămână ori „vine când o taie capul”, ori vreun membru al familiei a căzut la pat. Toate femeile astea de serviciu sunt așa — te lasă baltă din când în când. Totuși, e mai bună ca altele.

— O aveți de mult?

— De peste o lună. Cea dinainte pune mâna pe lucruri.

— Continuați, vă rog, domnișoară Plenderleith.

— Am plătit taxiul, mi-am dus înăuntru valiza, am căutat-o pe doamna P., n-am găsit-o, așa că am urcat în camera mea. M-am aranjat puțin și, apoi, m-am dus la Barbara — doamna Allen — dar am găsit ușa încuiată. Am încercat clanța, am bătut, dar nu mi-a răspuns nimeni. Am coborât și am sunat la poliție.

— Pardon! a strecurat Poirot, repede, o întrebare. Nu v-a trecut prin cap să încercați să forțați ușa — cu ajutorul unuia dintre șoferii din Mews, nu?

Ochii ei, de un verde cenușiu, s-au întors spre el cu răceală. Privirea ei păru să-l măsoare repede, aprobator.

— Nu, nu cred că m-am gândit la asta. Dacă se întâmplă ceva rău, mi se pare că cel mai nimerit este să chemi poliția.

— Atunci ați crezut — pardon, mademoiselle — că se întâmplase ceva rău?

— Desigur.

— Pentru că nu v-a răspuns nimeni când ați bătut la ușă? Dar, poate, prietena dumitale luase o tabletă de dormit sau așa ceva...

— Nu ia tablete de dormit.

Răspunsul era răstit.

— Sau ea ar fi putut lipsi de acasă și, înainte de plecare, a închis ușa?

— De ce s-o închidă? Oricum, mi-ar fi lăsat un bilețel.

— Și ea nu v-a... lăsat un bilețel? Sunteți sigură de asta?

— Bineînțeles că sunt sigură. L-aș fi văzut imediat.

Rățoiala din tonul ei se accentuase.

Japp zise:

— N-ați încercat să vă uitați prin gaura cheii, domnișoară Plenderleith?

— Nu, spuse Jane Plenderleith gânditoare. Nu m-am gândit deloc la asta. Dar n-aș fi putut vedea nimic, nu? Pentru că cheia era înăuntru.

Privirea ei întrebătoare, inocentă a ochilor larg deschiși o întâlni pe cea a lui Japp.

— Ați făcut ce trebuia, desigur, domnișoară Plenderleith, zise Japp. Cred că nu aveți vreun motiv să știți că prietena dumitale avea de gând să se sinucidă?

— Oh, nu.

— Nu părea supărată sau... amărâtă de ceva?

Urmă o pauză — o pauză destul de lungă, înainte ca fata să răspundă.

— Nu.

— Știați că are pistol?

Jane Plenderleith dădu din cap că da.

— Da, îl cumpărase în India. Îl ținea întotdeauna într-un sertar în camera ei.

— Hâm. Avea autorizație pentru el?

— Cred că da. Nu știu sigur.

— Acum, domnișoară Plenderleith, puteți să-mi spuneți tot ce știți despre doamna Allen, de când o cunoașteți, ce rude are — totul, de fapt.

Jane Plenderleith încuviință.

— O cunosc pe Barbara de aproape cinci ani. Am întâlnit-o prima dată într-o călătorie în străinătate — în Egipt, mai precis. Se întorcea din India. Fusesem puțin la școala engleză din Atena și-mi petreceam câteva săptămâni în Egipt, înainte de a mă întoarce acasă. Am făcut o croazieră pe Nil împreună. Ne-am împrietenit și am

descoperit că ne plăceam; pe vremea aceea, căutam pe cineva care să împartă cu mine un apartament sau o casuță. Barbara era singură pe lume. Ne-am gândit că ne vom împăca împreună.

— Și v-ați împăcat? întrebă Poirot.

— Foarte bine. Fiecare dintre noi avea prietenii săi — Barbarei îi plăceau petrecerile; prietenii mei erau mai mult iubitori de artă. Probabil că s-a potrivit să fie mai bine așa.

Poirot dădu din cap afirmativ. Japp continuă:

— Ce știți despre familia doamnei Allen și despre viața ei, înainte de a vă întâlni? Jane Plenderleith ridică din umeri.

— De fapt, nu știu prea multe. Cred că numele ei de domnișoară a fost Armitage.

— Despre soțul ei?

— Nu cred că era tipul cu care să te poți lăuda. Cred că era bețiv, mi se pare că a murit după un an sau doi de la căsătorie. Au avut un copil, o fetiță, dar a murit la trei ani. Barbara nu vorbea mult despre soțul ei. Cred că se căsătorise cu el în India, când avea vreo 17 ani. Apoi au plecat în Borneo sau într-un loc uitat de Dumnezeu, unde sunt trimiși cei cu apucături — dar, întrucât era un subiect dureros, nu mă refeream la el.

— Știți dacă doamna Allen avea dificultăți financiare?

— Nu, sunt sigură că n-avea.

— Nici datorii? Nimic de felul ăsta?

— Oh, nu! Sunt sigură că nu era amestecată în treburi de-astea.

— Mai e o întrebare pe care aș vrea să v-o pun — și sper să nu vă supărați, domnișoară Plenderleith. Avea doamna Allen vreun prieten mai apropiat sau mai mulți prieteni?

Jane Plenderleith răspunse cu răceală:

— Da, avea de gând să se căsătorească, dacă asta vă interesează.

— Cum se numește bărbatul cu care era logodită?

— Charles Laverton-West. Este membru al Parlamentului de pe undeva din Hampshire.

— Îl cunoaște de mult timp?

— De peste un an.

— Și de cât timp e logodită cu el?

— Două, nu, de aproape trei luni.

— Din câte știți, s-au certat vreodată?

Miss Plenderleith dădu din cap că nu.

— Nu. Aș fi surprinsă dacă s-a întâmplat așa ceva. Barbara nu era din fire certăreață.

— Când ați văzut-o ultima oară pe doamna Allen?

— Vinerea trecută, înainte de a pleca în week-end.

— Doamna Allen a rămas în oraș?

— Da. Cred că urma să se întâlnească duminică cu logodnicul ei.

— Și dumneata unde ai petrecut week-end-ul?

— La Laidells Hall, Laidells, Essex.

— Și cum îi cheamă pe oamenii la care ați stat?

— Domnul și doamna Bentinck.

— Ați plecat de la ei abia azi dimineață?

— Da.

— Trebuie să fi plecat foarte devreme!

— Domnul Bentinck m-a adus cu mașina. Pleacă devreme pentru că trebuie să ajungă în oraș la zece.

— Da...

Japp dădu din cap de parcă ar fi încuviințat. Răspunsurile domnișoarei Plenderleith fuseseră toate scurte și convingătoare.

Poirot puse, la rândul său, o întrebare.

— Ce părere aveți despre domnul Laverton-West?

Fata dădu din umeri.

— Contează?

— Nu, poate nu contează, dar aș vrea să vă cunosc părerea.

— Nu știu dacă am o părere bună sau proastă despre el. E tânăr — până în 31-32 de ani — ambițios, bun orator, vrea să se afirme.

— Astea-s părțile bune, și cele slabe?

— Ei, bine, se gândi o clipă, două, domnișoara Plenderleith, după părerea mea, el este un om obișnuit, nu are idei prea originale și e cam înfumurat.

— Astea nu-s defecte prea serioase, mademoiselle, zise Poirot, zâmbind.

— Sunteți de altă părere?

Tonul ei era ușor ironic.

— Așa ți s-ar părea dumitale.

O privea cercetător și o văzu puțin deconcertată. Continuă de unde rămăsese.

— Dar, pentru doamna Allen, nu erau, ea nu le observase!

— Aveți perfectă dreptate. Barbara credea că e minunat — îl lua așa cum se credea el.

Poirot spuse blând:

— Vă iubeați prietena?

Văzu că mâna i se încleștează pe genunchi, că strânse din maxilare și, totuși, răspunsul îl dădu pe un ton indiferent, lipsit de emoție.

— Da, așa e.

Japp zise:

— Încă un lucru, domnișoară Plenderleith. Voi două nu v-ați certat? N-a fost nici o discuție între dumneavoastră?

— Nici una.

— Nici în legătură cu logodna asta?

— Ah, nu. M-am bucurat că era așa de fericită.

Urmă o scurtă pauză, apoi Japp zise:

— Din câte cunoașteți, doamna Allen avea dușmani?

De data asta trecu un timp bun până ca Jane Plenderleith să răspundă, și când o făcu, tonul ei se schimbă foarte puțin.

— Nu prea înțeleg ce vreți să spuneți prin dușmani?

— Oricine, de exemplu, care ar profita de pe urma morții ei.

— Oh, nu, ar fi ridicol. Avea un venit foarte mic.

— Și cine moștenește acest venit?

Vocea Janei Plenderleith păru ușor surprinsă când zise:

— Știți, de fapt, nu am habar. N-aș fi surprinsă dacă aș ști. Adică, dacă și-a făcut vreun testament.

— Nu avea dușmani în alt sens? trecu Japp, repede, la un alt aspect. Oameni care-i purtau pică?

— Nu cred că-i purta cineva pică. Era o ființă foarte blândă, dornică să placă totdeauna. Avea o fire într-adevăr dulce și plăcută.

Pentru prima dată, vocea ei indiferentă se schimbă. Poirot încuviință cu bunăvoință.

Japp zise:

— Asta înseamnă că doamna Allen fusese bine dispusă în ultimul timp, că nu

avea dificultăți financiare, era logodită și urma să se căsătorească și era fericită de logodna ei. Deci, nimic în lume nu ar fi făcut-o să se sinucidă. Așa e, nu?

După o tăcere de o clipă, Jane spuse:

— Da.

Japp se ridică.

— Scuzați-mă, trebuie să-i spun ceva inspectorului Jameson.

Ieși din cameră.

Hercule Poirot rămase tête-à-tête cu Jane Plenderleith.

3.

Pentru câteva minute s-a făcut liniște Jane Plenderleith aruncă iute o privire scrutătoare la omul mic de statură, dar după aceea se uită în gol și nu spuse nimic. Totuși, conștiința prezenței lui se exprima într-o anume tensiune nervoasă. Trupul ei stătea liniștit, dar nu era relaxat. Când, în cele din urmă, Poirot rupse liniștea, până și sunetul vocii sale păru să-i dea o oarecare ușurare. Pe un ton obișnuit, agreabil îi puse o întrebare:

— Când ați făcut focul, domnișoara?

— Focul? Vocea ei părea vagă și absentă. Oh! Îndată ce am ajuns, dimineața.

— Înainte sau după ce ați ajuns sus?

— Înainte.

— Da, desigur... Și era deja pregătit... sau a trebuit să-l pregătiți?

— Era pregătit. A trebuit doar să-l aprind cu chibritul.

Se citea o ușoară nerăbdare în vocea ei. Sigur că ea se așteptase ca el să facă conversație. Probabil că asta și făcea. Oricum, el continuă să converseze pe un ton liniștit.

— Dar prietena dumitale... În camera ei, am observat că era numai un foc la soba de gaz?

Jane Plenderleith răspunse mecanic.

— Aceasta din bucătărie este singura sobă cu cărbuni pe care o avem, celelalte toate sunt cu gaz.

— Și gătiți la o sobă tot cu gaz?

— Cred ca toată lumea face asta în zilele noastre.

— E adevărat. Se economisește mult mai multă muncă.

Scurtul dialog se opri. Jane Plenderleith lovi podeaua cu piciorul. Apoi spuse brusc:

— Omul ăla, Inspectorul-șef Japp, este considerat deștept?

— Este foarte serios. Da, este apreciat. Lucrează mult și-și dă toată silința și foarte puține lucruri îi scapă.

— Mă întreb... murmură fata.

Poirot o privi. Ochii săi păreau foarte verzi la lumina focului. Întrebă liniștit:

— Te-a șocat mult moartea prietenei dumitale?

— Teribil.

Vorbi cu o sinceritate spontană.

— Nu te-ai așteptat, nu?

— Sigur că nu.

— Așa că ți s-a părut, poate, la început, că era imposibil... că nu se putea?

Tonul lui cald și liniștit păru să sfărme apărarea Janei Plenderleith. Ea răspunse imediat, natural, fără încordare.

— Exact. Chiar dacă Barbara s-a sinucis, nu mi-o pot imagina să se omoare în

felul acesta.

— Totuși, avea un pistol!

Jane Plenderleith făcu un gest a nerăbdare.

— Da, dar pistolul ăla era un... Oh! un fleac. Ea fusese în atâtea locuri. Îl ținea din obișnuință... nu cu vreo idee de a... Sunt sigură de asta.

— Ah! Și de ce ești sigură de asta?

— Oh, din cauza lucrurilor pe care le-a spus.

— Ca de exemplu...?

Vocea lui era foarte plăcută și prietenoasă. O conducea cu subtilitate.

— Ei, bine, de exemplu, am discutat despre sinucidere odată și ea a spus că cea mai ușoară modalitate este să dai drumul la gaze, să acoperi toate ieșirile și să te culci. Eu am spus că mă gândeam că ar fi imposibil — să stai lungită acolo și să aștepti. I-am spus că mai degrabă m-aș împușca. Și ea a spus nu, că nu s-ar putea împușca niciodată. Îi era frică de cazul în care ar fi eșuat și oricum, a spus ea, nu poate suferi pocnitura.

— Înțeleg, spuse Poirot. Ceea ce spui este ciudat. Pentru că, așa cum tocmai mi-ai zis, e o sobă cu gaz în camera ei.

Jane Plenderleith se uită la el, ușor surprinsă.

— Da, a fost... Nu înțeleg, nu, nu pot să înțeleg, de ce nu a făcut-o în felul ăla.

Poirot clătină din cap.

— Da, pare... ciudat... cumva nenatural.

— Întreaga poveste nu pare naturală. Nu pot încă să cred că s-a sinucis. Trebuie să fie sinucidere?

— Mai e încă o posibilitate.

— Ce vrei să spunei?

Poirot se uită drept la ea.

— Poate fi crimă.

— Oh, nu! Jane Plenderleith se cutremură. Oh, nu! Ce idee oribilă.

— Oribilă, poate, dar vă surprinde ca una imposibilă?

— Ușa era închisă pe dinăuntru. Fereastra la fel.

— Ușa era închisă, într-adevăr. Dar nimic nu indica dacă fusese închisă din interior sau pe dinafară. Știți, cheia lipsește.

— Dar, atunci — dacă lipsește... Făcu o pauză de un minut, două. Atunci trebuie să fi fost închisă pe dinafară. Altfel, cheia ar fi undeva în camera.

— Ah, ar putea fi. Camera nu a fost cercetată în amănunțime, după câte știu. Sau ar fi fost aruncată pe fereastra și cineva ar fi putut s-o ia.

— Crimă! zise Jane Plenderleith. Cerceta posibilitatea, fața ei negricioasă, inteligentă era dornică să pătrundă adevărul. Cred, cred că aveți dreptate.

— Dar dacă a fost crimă ar trebui să existe un motiv. Cunoști vreun motiv, mademoiselle?

Dădu încet din cap. Și, totuși, în pofida faptului că nega, Poirot avu din nou impresia că Jane Plenderleith ascundea ceva, în mod special. Ușa se deschide și Japp intră.

Poirot se ridică.

— Tocmai i-am sugerat domnișoarei Plenderleith, spuse el, că moartea prietenei ei nu a fost sinucidere.

Japp se uită, pentru un moment, uimit. Îi aruncă o privire de reproș lui Poirot.

— E puțin cam devreme să spui ceva clar, remarcă el. Trebuie, întotdeauna, să luam în considerare toate posibilitățile, înțelegeți. Deocamdată, astea-s toate datele.

Jane Plenderleith răspunse liniștită:

— Da.

Japp se îndreptă spre ea.

— Uite ce-i, domnișoară Plenderleith, ați mai văzut așa ceva înainte?
În palmă ținea ceva mic, oval, din email, albastru închis.
Jane Plenderleith negă.
— Nu, niciodată.
— Nu este nici a dumatile, nici a doamnei Allen?
— Nu. Nu este un lucru pe care-l poartă de obicei o femeie, nu?
— Oh! deci îl recunoașteți!
— Ei, bine, dar este foarte clar, nu? Că-i jumătate din butonul de la cămașa unui bărbat.

4.

— Tânăra aia-i cam încăpățânată, se plânse Japp.
Cei doi bărbați se aflau din nou în dormitorul doamnei Allen. Corpul neînsuflețit fusese fotografiat și ridicat de acolo, iar omul care lua amprente își făcuse treaba și plecase.
— N-ar fi bine s-o tratăm ca pe o proastă, fu de părere Poirot. În mod hotărât, ea nu e proastă. E, de fapt, o tânără deosebit de inteligentă și capabilă.
— Crezi că ea a făcut-o? întrebă Japp, cu o rază momentană de speranță. Ar fi putut, doar știi. Trebuie să studiem alibiul ei. Vreo ceartă în legătură cu tânărul — acest înfloritor membru al parlamentului. Vorbește prea aspru despre el, cred. Sună fals. Ca și cum, mai degrabă; ea ar fi îndrăgostită de el și acesta ar fi refuzat-o. Ea e tipul care ar înlătura pe oricine dacă ar avea chef și nu și-ar pierde nici capul când ar face-o. Da, trebuie să-i cercetăm alibiul. Ni l-a spus foarte limpede și, apoi, Essex-ul nu este foarte departe. O mulțime de trenuri. Sau o mașină rapidă. Merită să aflăm dacă s-a culcat cu o durere de cap, de exemplu, aseară.
— Ai dreptate, încuviință Poirot.
— În orice caz, continua Japp, ne duce de nas. Ei? N-ai simțit și tu asta? Tânăra asta știe ceva.
Poirot încuviință gânditor.
— Da, asta se poate vedea foarte clar.
— E întotdeauna o dificultate în aceste cazuri, se plânse Japp. Oamenii care-și țin gura, câteodată, au cele mai onorabile motive.
— Pentru care nu prea poți să-i blamezi, prietene.
— Nu, dar ne îngreunează nouă treaba — mormăi Japp.
— Asta te forțează să-ți pui în valoare întreaga ta ingeniozitate, l-a consolatat Poirot. Apropo, ce se aude în legătură cu amprente?
— Ei, bine, e clar că e vorba de crimă. Nici un fel de amprente pe pistol. Șterse înainte de a i-l plasa în mână. Chiar dacă a reușit să-și răsucească brațul pe după gât, într-un mod miraculos de acrobatic, ea nu ar fi putut trage cu pistolul fără să-l țină în mână și nu putea să-l șteargă după ce a murit.
— Nu, nu, cineva din afară este clar implicat.
— Altfel, amprente sunt dezamăgitoare. Nici una pe clanță. Nici una pe fereastră. Interesant, ce zici? O mulțime de amprente ale doamnei Allen, peste tot locul.
— A aflat Jamesson ceva?
— De la femeia de servicii? Nu. Vorbește mult, dar, de fapt, nu știe mai nimic. A confirmat faptul că Allen și Plenderleith se împăcau bine. L-am trimis pe Jameson să facă cercetări în Mews. Trebuie să stăm de vorbă și cu domnul Laverton-West, să aflăm unde a fost și ce-a făcut noaptea trecută. Între timp, să ne uităm prin hârtiile ei.

Se apucă de treaba asta fără să mai adauge ceva. Din când în când, mormăia și-i întindea ceva lui Poirot. Cercetarea hârtiilor nu luă prea mult timp. Nu era multe hârtii în birou și cele ce se aflau acolo erau aranjate cu grijă și puse pe categorii.

În cele din urmă, Japp se lăsă pe spate și scoase un oftat.

— Nu-i mare lucru acolo?

— Chiar așa.

— Majoritatea destul de obișnuite — bonuri, câteva note de plată neachitate — nimic deosebit de important. Chestii sociale ca invitații. Biletele de la prieteni. Acestea — puse mâna pe o grămadă de șapte-opt scrisori —, carnetul cu bani și pașaportul. Te izbește ceva acolo?

— Da, ele au fost răsturnate.

— Și altceva?

Poirot zâmbea.

— Mă pui la un examen? Ei, bine, am observat la ceea ce te gândeai. Două sute de lire scoase acum trei luni... și două sute de lire scoase ieri...

— Și nimic la depuneri în carnetul de bani. Nici un alt cec, în afară de sume mici — 15 lire — cea mai mare. Și am să-ți mai spun că suma aia mare de bani nu se află în casă. Patru lire și zece șilingi într-o geantă și un șiling sau doi rătăciți într-o altă geantă. Cred că e destul de clar.

— Vrei să spui că a plătit suma aia de bani, ieri?

— Da, Acum, cui i-a plătit-o?

Ușa se deschise și intra inspectorul Jameson.

— Ei, Jameson, ai ceva?

— Da, domnule, mai multe. Pentru început, nimeni, de fapt, nu a auzit împușcătura. Două-trei femei spun că au auzit-o, pentru că doresc să creadă că-i așa — dar asta-i tot. Cu artificiiile alea nu era nici cea mai mică șansă.

Japp mormăi.

— Nici nu credeam că e. Continuă.

— Doamna Allen a fost acasă aproape toată după-amiaza și seara de ieri. S-a întors pe la cinci după-amiaza. Apoi, a ieșit, din nou, pe la ora șase, dar numai până la cutia poștală de la capătul străzii Mews. Pe la nouă și jumătate s-a oprit o mașină, tip Standard Swallow, și un bărbat a coborât. A fost descris ca având circa 45 de ani, domn prezentabil, ținută militărească, pardesiu albastru închis, pălărie înaltă, mustață scurtă. James Hogg, șoferul de la nr. 18, spune că l-a mai văzut făcându-i vizite doamnei Allen și înainte.

— 45, spuse Japp. Nu prea ar putea fi Laverton-West?

— Bărbatul ăsta, oricine a fost, a rămas aici mai puțin de o oră. A plecat la circa zece și douăzeci. S-a oprit în prag să vorbească cu doamna Allen. Băiețelul Frederick Hogg se fâșia prin apropiere și a auzit ce a spus el.

— Și ce a spus?

— "Bine, gândește-te la asta și dă-mi de știre." Și, apoi, ea a spus ceva și el i-a răspuns: "Bine. La revedere." După asta el s-a urcat în mașina sa și a plecat.

— Asta a fost la zece și douăzeci, spuse Poirot gânditor.

Japp se frecă la nas.

— Deci la zece și douăzeci, doamna Allen era încă în viață, spuse el. Și altceva? întrebă Poirot.

— Nimic altceva, domnule, din câte știu. Șoferul de la nr. 22 s-a întors la zece și jumătate și promisese copiilor să aprindă niște artificii pentru ei. Aceștia îl așteptau, ca și toți ceilalți copii din Mews. El le-a aprins și toți din jur erau ocupați să le privească. Apoi, toți s-au dus la culcare.

— Și nimeni nu a mai fost văzut intrând la nr. 14?

— Nu, dar nu spun că nu. Nimeni n-ar fi observat.

— Hm, făcu Japp. E adevărat. Bine, trebuie să-l depistăm pe acest domn milităros cu mustață scurtă. E aproape sigur că el a fost ultima persoana care a văzut-o în viață. Mă întreb cine o fi?

— Domnișoara Plenderleith ne-ar putea-o spune, sugera Poirot.

— Ar putea, spuse Japp întunecat. Pe de altă parte, ea ar putea să nu ne spună. Nu mă îndoiesc că ar putea să ne povestească o mulțime, dacă ar vrea. Ce zici, Poirot, bătrâne? Ai rămas singur cu ea o clipă. N-ai pus în aplicare maniera ta de Părinte Confesor care dă, câteodată, atâtea rezultate?

Poirot își întinse mâinile.

— De unde, am vorbit numai de sobe cu gaz.

— Sobe cu gaz, sobe cu gaz, repetă Japp dezgustat. Ce-i cu tine, bătrâne? De când ești aici, singurele lucruri care te-au interesat au fost penițele și coșurile de hârtii. Oh, da, te-am văzut uitându-te liniștit într-unul de jos. Era ceva în el?

Poirot oftă.

— Un catalog pentru bulbi și un ziar vechi.

— Oricum, ce înseamnă asta? Dacă cineva vrea să dispară un document incriminatoriu sau altceva, doar nu l-o lua ca să-l arunce într-un coș de hârtii.

— E adevărat ce zici. Numai ceva foarte neimportant ca asta va fi aruncat.

Poirot vorbi rmodest. Totuși, Japp se uită la el bănuitor.

— Ei, bine, spuse el. Știi ce am să fac în continuare. Dar tu?

— Eh bien! zise Poirot. O să completez cercetarea lucrurilor neimportante. Mai este aspiratorul.

Se strecură ușor afară din cameră. Japp se uită după el cu un aer de dispreț.

— Ramolit, spuse. Absolut ramolit.

Inspectorul Jameson păstră o tăcere respectuoasă. Fața sa exprima cu superioritate britanică: „Străini”!

Cu voce tare zise:

— Acesta-i domnul Hercule Poirot. Am auzit de el.

— Un vechi prieten de-al meu, a explicat Japp. Nici pe jumătate atât de blajin pe cât pare, ai grijă. Oricum, ne ajută acum.

— E cam ciudat, se spune, domnule, interveni inspectorul Jameson. Ei, vârsta își spune cuvântul.

— Totuși, aș vrea să știu ce gândește, zise Japp.

Se duse spre birou și se uită prelung și încurcat la un toc cu penița de un verde-smarald.

5.

Japp tocmai se apucase s-o interogheze pe soția celui de-al treilea șofer, când Poirot, mergând fără zgomot ca o pisică, apăru, deodată, lângă cotul sau.

— Aoleu, m-ai speriat! făcu Japp. Ai găsit ceva?

— Nu ce căutam.

Japp se întoarse spre doamna James Hogg.

— Și spui că l-ai mai văzut pe domnul acela și mai înainte?

— Oh, da, domnule. Și soțul meu l-a văzut. L-am recunoscut imediat.

— Uite, ce e, doamnă Hogg, ești o femeie isteță, îmi dau seama. Nici nu mă îndoiesc că știi totul despre lumea din Mews. Și judeci bine — ai o judecată deosebit de bună — știu asta... Fără să roșească, repetă remarcă asta pentru a treia oară. Doamna Hogg se îndreptă ușor și-și afișă o expresie de inteligență aproape

supraomenească. Spune-mi părerea despre cele două tinere — doamna Allen și domnișoara Plenderleith. Cum erau? Vesele? Făceau multe petreceri? Chestii de-astea?

— Oh, nu, domnule, nimic de genul asta. Făceau multe vizite, mai ales doamna Allen, dar sunt cinstite, știți ce vreau să spun. Nu ca unele de la capătul celalalt al străzii, pe care le-aș numi altfel. Sunt sigură că felul în care doamna Stevens se poartă — dacă e într-adevăr o doamnă — lucru de care mă îndoiesc — ei, bine, nu mi-ar place să vă spun ce se întâmplă acolo... Eu...

— Chiar așa, spuse Japp, oprind, cu abilitate, șuvoiul de cuvinte. E foarte important ce mi-ați spus. Doamna Allen și domnișoara Plenderleith erau privite cu ochi buni, da?

— Oh, da, domnule, foarte drăguțe doamne, amândouă, mai ales doamna Allen. Întotdeauna spunea un cuvânt bun copiilor, așa făcea. Își pierduse propria fetiță, biata de ea. Ah, și eu mi-am înmormântat trei copii de-ai mei. Și ceea ce vă spun este...

— Da, da, foarte trist. Și domnișoara Plenderleith?

— Da, bineînțeles, și ea este o femeie drăguță, dar mai distantă, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Trece și dă doar din cap, nu s-ar opri nici să vorbească despre starea vremii. Dar n-am nimic împotriva ei — absolut nimic.

— Ea și cu doamna Allen se înțelegeau bine?

— Oh, da, domnule. Nu se certau — nimic de genul ăsta. Erau foarte fericite și mulțumite... și sunt sigură că doamna Pierce e de acord cu mine.

— Da, am vorbit cu ea. Îl cunoști din vedere pe logodnicul doamnei Allen?

— Domnul cu care urma să se mărite? Oh, da. A fost de mai multe ori în vizită aici. Se spune că e membru al Parlamentului.

— N-a fost el omul de-aseară?

— Nu, domnule, nu era el. Doamna Hogg se îndreptă. O notă de agitație ascunsă sub o roșeață puternică străbătu în vocea ei. Și dacă mă întrebați, domnule, ce cred, vă spun că totul e greșit. Doamna Allen nu era tipul ăla de femeie, sunt sigură. E adevărat că nu era nimeni în casă, dar nu cred nimic dintr-astea — i-am spus-o și lui Hogg chiar azi dimineață. Nu, Hogg, i-am spus, doamna Allen a fost o doamnă — o adevărată doamnă — așa că nu mai spune lucruri — doar știți la ce se gândește un bărbat, să mă scuzați c-am spus asta. Întotdeauna au și idei grosolane.

Trecând peste insultă, Japp continuă:

— L-ai văzut sosind și l-ai văzut plecând — așa e, da?

— Exact, domnule.

— Și n-ai auzit nimic altceva? Ceva care să sune a ceartă?

— Nu, domnule, nici vorbă de așa ceva. Adică, nu că astfel de lucruri nu s-ar putea auzi — pentru că spre deosebire de ceea ce se știe prea bine — că ce-i face, la capătul celalalt al străzii, doamna Stevens amantei ăleia de servitoare înfricoșate a ei, știe toată lumea — și toți am sfătuit-o să nu mai rabde, dar leafa-i bună — a dracului cum o fi dar plătește bine — treizeci de șilingi pe săptămână...

Japp spuse repede:

— Dar n-ați auzit așa ceva la nr. 14?

— Nu, domnule. Nimic, din cauza artificilor care plesneau ici-colo, peste tot și cu Eddie al meu cu ochii zgâiți în sus.

— Bărbatul a plecat la zece și douăzeci — exact, da?

— S-ar putea, domnule. Eu n-aș putea-o spune. Dar așa zice Hogg și el este un om serios, pe care poți pune bază.

— În realitate l-ați văzut când a plecat. Ați auzit ce spunea?

— Nu, domnule. Nu eram așa de aproape. L-am văzut doar de la fereastră stând în pragul ușii și vorbind cu doamna Allen.

— Ați văzut-o și pe ea?

— Da, domnule, ea era chiar în ușă.
— Ați observat ce purta?
— Acum, de fapt, domnule, n-aș putea spune. N-am observat, în amănunt, cum era.

Poirot spuse:
— Nu ați observat nici dacă purta o rochie de zi sau una de seară?
— Nu, domnule, nu pot să vă spun.

Poirot s-a uitat gânditor în sus la fereastra de deasupra și, apoi, peste drum, la nr. 14. Zâmbi și, pentru o clipă, privirea lui se întâlnește cu cea a lui Japp.

— Și domnul?
— Avea un pardesiu albastru închis și o pălărie înaltă. Foarte elegant și distins.

Japp mai puse câteva întrebări și apoi trecu la următorul. Acesta era Frederick Hogg, un băiat cu o față obraznică și ochi strălucitori, extraordinar de plin de sine.

— Da, domnule. I-am auzit vorbind. „Gândește-te și spune-mi”: a zis domnul. Ceva plăcut, știți. Și, apoi, ea a spus ceva și el a răspuns: „Foarte bine, La revedere”. Și s-a urcat în mașina — i-am deschis portiera dar nu mi-a dat nimic — a spus Hogg, cu un ușor iz de amărăciune în ton. Și a plecat.

— Nu ai auzit ce-a spus doamna Allen?
— Nu, domnule, nu pot spune c-am auzit.
— Poți să-mi spui cu ce era îmbrăcată? Culoarea, de exemplu.
— N-aș putea spune, domnule. Știți, de fapt, n-am văzut-o. Trebuie să fi fost pe jumătate în spatele ușii.

— Deci; așa, spuse Japp. Acum, fii atent, băiete. Aș vrea să te gândești și să răspunzi la următoarea întrebare cu foarte multă grijă. Dacă nu știi și nu-ți poți reaminti, să spui așa. E clar?

— Da, domnule.

Tânărul Hogg îl privea cu nerăbdare.

— Care dintre el a închis ușa, doamna Allen sau domnul?
— Ușa din față?
— Ușa din față, normal.

Copilul se gândi. Ochii i se îngustară în efortul de a-și aminti.

— Cred că probabil doamna... Nu, n-a închis-o ea. El a închis-o. A tras-o, trântind-o cu puțin zgomot și a sărit repede în mașină. Părea să aibă o întâlnire undeva.

— Bravo. Bine, tinere, pari să ai o căpățână deșteaptă. Uite șase penny.

După ce-i dădu drumul tânărului Hogg, Japp se întoarse spre prietenul său. Încet, la unison, dădură din cap.

— Ar putea fi! spuse Japp.
— Sunt posibilități — fu de acord Poirot.
Ochii săi străluceau cu o lumină verde. Arătau ca ai unei pisici.

6.

Reintrând în salonul de la nr. 14, Japp n-a pierdut timpul bătănd câmpii. Merse drept la țintă.

— Uite ce e, domnișoară Plenderleith, nu crezi că-i bine să-ți descarci desagiile aici și acum? Până la urmă, tot acolo ajungem.

Jane Plenderleith își ridică sprâncenele. Stătea în picioare lângă cămin, încălzindu-și cu grijă un picior la foc.

— Nu știu, de fapt, ce vreți să spuneți.
— E adevărat, domnișoară Plenderleith?

Dădu din umeri.

— Am răspuns la toate întrebările. Nu văd ce-aș mai putea face.

— Ei bine, după părerea mea, ai putea face mult mai multe, dac-ai vrea.

— Asta-i doar o părere, nu-i așa, Inspectore-șef?

Japp se înroși de-a binelea la față.

— Cred, spuse Poirot, că mademoiselle ar aprecia mai mult motivul întrebărilor tale dacă i-ai spune cum devine cazul.

— E foarte simplu. Uite ce e, domnișoară Plenderleith, faptele sunt următoarele: prietena dumitale a fost găsită împușcată în cap, cu un pistol în mână, cu ușa și fereastra închise. Asta părea caz simplu de sinucidere. Dar nu a fost sinucidere. Examenul medical singur o dovedește.

— Cum?

Toată răceala ei ironică dispăruse. Se aplecă înainte — concentrată — privindu-i fața.

— Pistolul era în mâna ei, dar degetele nu erau încleștate pe el. Mai mult, nu erau amprente pe pistol. Și poziția răni face imposibilă ideea că și-ar fi făcut-o singură. Apoi, nu a lăsat nici o scrisoare — lucru destul de neobișnuit la o sinucidere. Și, deși, ușa era închisă, cheia nu a fost găsită.

Jane Plenderleith s-a întors încet și s-a așezat pe un scaun cu fața la ei.

— Deci asta e! spuse ea. Tot timpul am simțit că era imposibil ca ea să se fi sinucis! Am avut dreptate! Nu s-a sinucis. Altcineva a omorât-o.

Un minut, două, rămase adâncită în gânduri. Apoi își ridică brusc capul.

— Puneți-mi orice întrebare doriți, zise ea. Am să vă răspund cât mă pricep mai bine.

Japp începu.

— Aseară, doamna Allen a avut un musafir. E descris ca un bărbat de vreo 45 de ani, înfățișare milităroasă, cu mustață scurtă, îmbrăcat elegant și conducând un Standard Swallow. Știi cine e?

— Nu pot fi sigură, bineînțeles, dar pare maiorul Eustace.

— Cine e maiorul Eustace? spune-mi tot ce știi despre el.

— E un bărbat pe care Barbara l-a cunoscut în străinătate, în India. S-a întors acum aproape un an și de atunci l-am văzut din când în când.

— A fost prieten cu doamna Allen?

— Se purta așa, zise Jane cu răceală.

— Care era atitudinea ei față de el?

— Nu cred că-l plăcea cu adevărat, de fapt, sunt sigură că nu-i plăcea de el.

— Dar îl trata cu vizibilă prietenie?

— Da.

— A părut vreodată — gândește-te cu grijă, domnișoară Plenderleith — că îi e teamă de el?

Jane Plenderleith a meditat la asta vreun minut-două. Apoi, a spus:

— Da, cred că îi era. Era întotdeauna nervoasă când venea pe-aici.

— S-a întâlnit el vreodată cu domnul Laverton-West?

— Cred că numai o dată. Nu s-au plăcut prea mult. Adică, maiorul Eustace a încercat să fie cât mai prietenos cu puțință cu Charles, dar Charles nu era dispus. Charles îi miroase de la o poștă pe cei care nu sunt prea-prea...

— Și maiorul Eustace nu era — ceea ce numești — prea-prea? întrebă Poirot.

Fata spuse cu răceală:

— Nu, nu era. Cam bătăran. Evident, nu unul de rang mare.

— Aoleo — nu cunosc expresiile astea. Vrei să spui că nu era pukka sahib?

Un ușor zâmbet trecu pe fața Janei Plenderleith, dar răspunse grav:

— Nu.

— Te-ar surprinde mult, domnișoară Plenderleith, dacă ți-aș sugera că acest om o șantaja pe doamna Allen?

Japp se înclină să observe impresia pe care o făcuse sugestia sa.

A fost foarte satisfăcut. Fata se îndreptă, obrazii i se împurpurară, apucă brusc cu mâna brațul scaunului ei.

— Deci asta era! Ce proastă am fost că nu am ghicit. Bineînțeles!

— Consideri sugestia posibilă, mademoiselle? întrebă Poirot.

— Am fost o proastă că nu m-am gândit la asta! Barbara a împrumutat mici sume de bani de la mine, de mai multe ori, în ultimele șase luni. Și am văzut-o stând gânditoare în fața pașaportului ei. Știam că trăia bine din venitul ei, așa că nu mi-am bătut capul, dar, sigur, dacă plătea sume de bani...

— Și asta concorda cu comportarea ei generală? întrebă Poirot.

— Exact. Era nervoasă. Câteodată, chiar arțăgoasă. Cu totul diferită de felul în care obișnuia să fie.

Poirot spuse cu blândețe:

— Dar, scuzați, asta nu seamănă cu ceea ce ne-ați spus mai înainte.

— A fost altceva. Jane Plenderleith dădu nerăbdătoare din mână. Ea nu era deprimată. Vreau să spun — ea nu avea o predispoziție spre sinucidere sau ceva cam așa. Dar șantaj — Da. Aș vrea să-mi fi spus. L-aș fi trimis la dracu.

— Dar el s-ar fi putut duce — nu la dracu, ci la domnul Charles Laverton-West, observă Poirot.

— Da, spuse Jane Plenderleith încet, da... asta-i adevărat...

— N-ai vreo idee cu ce-ar fi putut-o șantaja omul ăla? întreba Japp.

Fata dădu din cap.

— N-am nici cea mai mică idee. Nu cred, cunoscând-o pe Barbara, că ar fi putut fi ceva, cu adevărat, serios. Pe de altă parte... făcu o pauză, apoi continuă... ceea ce vreau să spun e faptul că Barbara era puțin cam simplută în unele privințe. Putea fi ușor speriată. De fapt, era tipul de fată care ar fi fost o pradă ușoară pentru un șantajist. Bruta nenorocită!

Rosti ultimele cuvinte cu mult venin.

— Din nefericire, spuse Poirot, crima pare să se fi produs pe dos. Victima ar fi trebuit să-l omoare pe șantajist, nu șantajistul pe victima sa.

Jane Plenderleith se încruntă puțin.

— Nu, e adevărat, dar pot să-mi imaginez împrejurările...

— Ca, de exemplu?

— Presupunând că pe Barbara a ajuns-o disperarea. Ea ar fi putut să-l amenințe cu pistolașul ăla prost al ei. El încearcă să i-l smulgă și, în luptă, el trage și o omoară. Apoi, se îngrozește de ce a făcut și încearcă să înceneze o sinucidere.

— S-ar putea, spuse Japp, dar e o problemă.

Se uită la el întrebătoare.

— Maiorul Eustace (dacă el a fost) a plecat de aici, aseară, la zece și douăzeci și i-a spus la revedere doamnei Allen în pragul ușii.

— Oh! Fața fetei se schimbă. Înțeleg. Se gândi un minut, două.... dar el s-ar fi putut întoarce mai târziu, spuse ea încet.

— Da, asta-i posibil, spuse Poirot.

Japp continuă:

— Spune-mi, domnișoară Plenderleith, unde obișnuia doamna Allen să primească oaspeți? Aici sau în camera de deasupra?

— În amândouă. Dar camera asta era folosită mai mult pentru petreceri comune sau numai pentru prietenii mei. Știți, înțelegerea a fost ca Barbara să aibă dormitorul

cel mare și îl folosea și ca pe un salon, iar eu aveam dormitorul mic și foloseam camera asta.

— Dacă maiorul Eustace venea anunțat aseară, în ce cameră crezi că l-ar fi primit doamna Allen?

— Cred că, probabil, l-ar fi adus aici. Fata vorbea puțin nesigură. Ar fi mai puțin intim. Pe de altă parte, dacă vroia să semneze un cec sau ceva de genul ăsta, l-ar fi dus, probabil, sus. Nu sunt obiecte pentru scris aici jos.

Japp dădu din cap.

— N-a fost vorba de nici un cec. Doamna Allen a scos două sute de lire cash, ieri. Și, până acum, nu am putut da de urma lor în casă.

— Și ea i-a dat brutei ăleia? Oh, biata Barbara! Biata, biata Barbara!

Poirot tuși.

— Dacă nu a fost, după cum sugerezi, mai mult sau mai puțin un accident, totuși, pare remarcabil faptul că el a ucis o sursă aparent regulată de venit.

— Accident? Nu a fost un accident. El și-a pierdut cumpătul, a văzut roșu în fața ochilor și a împușcat-o.

— Crezi că așa s-a întâmplat?

— Da. A adăugat pe un ton vehement. A fost crimă... crimă!

Poirot a spus grav:

— Nu spun că greșiți, mademoiselle.

Japp adaugă:

— Ce țigări fuma doamna Allen?

— Țigări ieftine. Sunt câteva în cutia aceea.

Japp deschise cutia, scoase o țigară și dădu aprobator din cap. Strecură țigara în buzunarul sau.

— Și dumneata, mademoiselle? întrebă Poirot.

— Aceleași.

— Nu fumezi turcești?

— Niciodată

— Nici doamna Allen?

— Nu, nu-i plăceau.

Poirot întreba:

— Și domnul Laverton-West? Ce fuma?

Ea se uita întunecată la el.

— Charles? Ce contează ce fumează? Doar nu pretindeți că el ar fi omorât-o?

Poirot dădu din umeri,

— Un bărbat și-a omorât femeia pe care a iubit-o înainte, mademoiselle.

Jane dădu din cap nerăbdătoare.

— Charles n-ar omorî pe nimeni. E un om foarte precaut.

— Totuși, mademoiselle, bărbații precauți sunt cei ce comit crimele cele mai inteligente.

Ea se holbă la el.

— Dar nu pentru motivul pe care tocmai l-ați prezentat, domnule Poirot.

Acesta încuviință din cap.

— Nu, e adevărat.

Japp se ridică.

— Bine, cred că nu mai e nimic altceva ce pot face aici. Aș vrea să mai arunc o privire în jur.

— Pentru cazul în care banii ar fi dosiți pe undeva? Desigur. Uitați-vă oriunde vreți. Și în camera mea, de asemenea, deși este improbabil ca Barbara să-i fi ascuns acolo.

Cercetările lui Japp au fost rapide și eficiente. Sufrageria își dezvălui toate secretele în câteva minute. Apoi se urcă la etaj. Jane Plenderleith ședea pe brațul scaunului, fumând o țigară și uitându-se încruntată la foc. Poirot o examina.

După câteva minute spuse liniștit:

— Știi dacă domnul Laverton-West este în Londra în prezent?

— Nu știu. Îmi închipui că e mai degrabă în Hampshire, la electoratul lui. Cred că ar fi trebuit să-i telefonez. Ce îngrozitor! Am uitat.

— Nu e ușor să-ți amintești totul, mademoiselle, când o catastrofa are loc. Și apoi, veștile proaste durează. Auzi prea repede de ele.

— Da, e adevărat, spuse fata pe un ton absent.

Se auziră pașii lui Japp coborând scările Jane ieși să-l întâmpine.

— Ei?

Japp dădu din cap.

— Nimic semnificativ, mă tem, domnișoară Plenderleith. Am fost de-acum în toată casa. Oh, cred că mai bine aș arunca o privire în dulapul ăsta de sub scări.

Apucă de clanță, în timp ce vorbea, și trase.

Jane Plenderleith zise:

— E închis.

Ceva în vocea ei îi făcu pe cei doi bărbați să se uite atent la ea.

— Da, zise Japp bine dispus. Văd că e închis. Văd că e închis. Poate ne dați cheia.

Fata stătea pe loc ca împietrită.

— Nu... nu sunt sigură unde e.

Japp îi aruncă o privire. Continuă cu aceeași voce plăcută și degajată.

— Draga mea, e tare păcat. Doar nu vrei să spintecăm lemnul pentru a-l deschide cu forța. O să-l trimit pe Jameson să aducă o colecție de chei.

Ea înaintă bătaioasă.

— Oh, spuse. O clipă. Ar putea fi...

Se întoarse în living și reapăru, o clipă mai târziu, ținând o cheie de o mărime frumușică în mână.

— Îl ținem închis, explică ea, deoarece mai dispar de obicei umbrele și alte lucruri.

— Foarte înțeleaptă precauțiune, zise Japp, acceptând vesel cheia.

O răsuci în broască și deschise ușa. Era întuneric în dulap. Japp scoase din buzunar lanterna și cercetă cu ea interiorul.

Poirot simți că fata de lângă el stă țeapănă și-și ține respirația. Ochii lui urmăreau jetul de lumină al torței lui Japp.

Nu erau multe în dulap. Trei umbrele (una stricată), patru bastoane, un set de crose de golf, două rachete de tenis, un covoraș frumos înfășurat și câteva perne de sofă în diferite stadii de uzură. Deasupra acestora se odihnea o mica geantă elegantă.

Când Japp întinse mâna spre ea, Jane Plenderleith spuse repede:

— Ea mea. Eu... am adus-o cu mine azi dimineață. Așa că nu poate fi nimic acolo.

— Doar așa să fim siguri, spuse Japp, aerul său prietenos și vesel crescând ușor.

Geanta nu era închisă. Înăuntru erau dispuse perii șagren și sticlute de toaletă.

Erau două reviste și nimic altceva.

Japp examinează întreg conținutul, cu atenție și meticulozitate. Când, în cele din urma, închise capacul și începu să examineze pernele, fata se auzi oftând ușurată.

Nu era nimic altceva în dulap în afară de ceea ce se zărea la prima vedere. Japp își termină curând examinarea.

Reînchise ușa și-i întinse cheia Janei Plenderleith.

— Bine, spuse el, cu asta am terminat. Poți să-mi dai adresa domnului Laverton-West?

— Farlescombe Hall, Little Ledbury, Hampshire.

— Mulțumesc, domnișoară Plenderleith. Asta-i tot deocamdată. Mai trec pe aici mai târziu. Apropo, să ne înțelegem. În ce-i privește pe oameni, lasă-i mai departe să creadă că a fost sinucidere.

— Desigur; doar înțeleg.

Dădu mâna cu amândoi.

În timp ce mergeau spre capătul străzii Mews, Japp explodează:

— Ce... ce dracu era în dulapul ala? Era ceva.

— Da, era ceva.

— Și pariez de zece ori că era ceva ce avea de-a face cu geanta! Dar ca un îmbrobodit ce sunt, n-am putut găsi nimic. M-am uitat în toate sticlulele, am pipăit căptușeala — ce dracu ar putea fi?

Poirot dădu din cap gânditor.

— Fata aia e implicată cumva, Japp continuă. A adus geanta înapoi azi dimineată? Pe viața mea că nu-i adevărat. Ai observat că erau două reviste în ea?

— Da.

— Ei, bine, una dintre ele era din iulie trecut!

7.

A doua zi, Japp intră în apartamentul lui Poirot, își aruncă pălăria pe masă plin de dispreț și se trânti pe un scaun.

— Ei, bine, mormăi el, ea-i în afara trebii!

— Cine-i în afară?

— Plenderleith. A jucat bridge până la miezul nopții. Gazda, soția lui, un comandat de navă în vizită și doi servitori pot, cu toții, jură asta. Nici o îndoială că trebuie să renunțăm la ideea că ea este implicată în afacere. Totuși, aș vrea să știu de ce s-a înfierbântat și s-a frământat din cauza genții de sub scară. Asta te prinde pe tine, Poirot. Ție-ți place să găsești amănuntul care nu duce nicăieri. „Misterul Miciei Genți”. Sună destul de promițător!

— O să-ți dau încă o altă sugestie pentru un titlu: „Misterul Mirosului Fumului de Țigară”.

— Cam stângaci pentru un titlu, ce zici? De aceea trăgeai așa aer pe nas, când am examinat, prima dată, cadavrul? Te-am văzut — și te-am auzit! Hm-hm-hm. Am crezut că ești răcit.

— Te-ai înșelat grozav.

Japp oftă.

— Am crezut întotdeauna că e vorba de micile celule cenușii ale creierului. Să nu-mi spui că celulele nasului tău sunt la fel de superioare ca celelalte.

— Nu, nu, liniștește-te.

— N-am mirosit nici un fum de țigară, continuă Japp, bănuitor.

— Nici eu, prietene.

Japp se uită la el neîncrezător. Apoi scoase o țigară din buzunar.

— Asta-i sortul din care fuma doamna Allen — țigări ieftine. Șase dintre chiștoace erau ale ei. Celelalte trei erau turcești.

— Exact.

— Nasul tău minunat a știut asta fără să se uite la el, presupun!

— Te asigur că nasul meu n-are de-a face cu treaba asta. Nasul meu nu a

înregistrat nimic.

— Dar celulele creierului au înregistrat o mulțime.

— Ei, bine, existată anumite indicii — nu crezi?

Japp îl privi pieziș.

— Ca de exemplu?

— Eh bien, în mod sigur, ceva lipsea din cameră. Și totodată, cred că ceva se adusese acolo... Și, apoi, pe birou...

— Știu! Ajungem la blestematul ăla de toc cu penița!

— Du tout. (De loc.) Tocul cu peniță joacă doar un rol negativ.

Japp schimbă vorba aducând-o pe un teren mai sigur.

— L-am chemat pe Charles Laverton-West să vină să mă vadă la Scotland Yard, peste jumătate de oră. M-am gândit că poate ai dori să vii.

— Aș vrea foarte mult.

— Și o să fii bucuros să afli că am dat de maiorul Eustace. Are un apartament închiriat pe Cromwell Road.

— Excelent.

— Și trebuie să trecem puțin pe-acolo. Nu e de loc o persoană plăcută, acest maior Eustace. După ce-l vedem pe Laverton-West, ne ducem și pe la el. Îți convine?

— Perfect.

— Bine, atunci, haide!

La unsprezece și jumătate, Charles Laverton-West a fost anunțat în biroul Inspectorului-Șef, Japp. Japp se ridică și-și strânsură mâinile.

Parlamentarul era un bărbat de înălțime medie, cu o personalitate foarte conturată. Era proaspăt ras, cu gura mobilă a unui actor și ochii ușor proeminenți care se îmbina adesea cu darul oratoriei. Era prezentabil și un tip bine crescut.

Deși arata palid și oarecum trist, purtarea sa era perfect obișnuită și reținută.

Luă loc, își puse mânușile și pălăria pe masă și se uita spre Japp.

— Aș vrea să vă spun, înainte de toate, domnule Laverton-West, că îmi dau seama perfect cât de întristătoare poate fi asta pentru dumneavoastră.

Laverton-West o îndepărtă cu mâna.

— Să nu discutăm sentimentele mele. Spune-mi, Inspectore-Șef, aveți vreo idee, ce a determinat-o pe logod... doamna Allen să-și pună capăt zilelor?

— Dumneavoastră înșivă nu puteți să ne ajutați în nici un fel?

— Nu, de loc.

— N-a fost nici o ceartă? Nici o înstrăinare de vreun fel între voi?

— Nimic de felul acesta. A fost cel mai mare șoc pentru mine.

— Poate că ar fi mai pe înțeles, domnule, dacă v-aș spune că nu a fost o sinucidere — ci o crimă!

— Crimă? Ochii lui Charles Laverton-West îi ieșiseră aproape din orbite. Ați spus crimă?

— Chiar așa. Acum, domnule Laverton-West aveți vreo idee cine ar fi putut, probabil, să-i curme zilele doamnei Allen?

Laverton-West dădu un răspuns rapid.

— Nu... nu, chiar... nimic de așa ceva! Nici cea mai mică idee... este, este inimaginabil!

— Nu v-a vorbit niciodată de dușmani? De cineva care ar fi avut vreo ranchiună împotriva ei?

— Niciodată.

— Știați că are un pistol?

— Nu mi-am dat seama de asta, nu.

Se uita puțin surprins.

— Domnișoara Plenderleith spune că doamna Allen și-a adus pistolul ăsta din străinătate, acum câțiva ani.

— Adevărat?

— Desigur, avem numai mărturia domnișoarei Plenderleith în privința asta. Dar e foarte posibil ca doamna Allen să se fi simțit în pericol dintr-o anumită cauză și să țină pistolul la îndemână din motive proprii.

Charles Laverton-West clătină din cap a îndoială. Părea de-a dreptul uluit și amețit.

— Ce părere aveți de domnișoara Plenderleith, domnule Laverton-West? Vreau să spun, sunteți convins că este o persoană sinceră, de încredere?

Celalalt medită un minut.

— Cred că da, așa așa zice.

— Nu vă place? întreba Japp, care-l privea încordat.

— N-aș spune asta. Ea nu este tipul de tânără pe care o admir. Tipul acesta independent și sarcastic nu mă atrage, dar așa putea spune că e sinceră.

— Hm, zise Japp. Cunoașteți un maior Eustace?

— Eustace? Eustace? Ah, da, îmi amintesc numele. L-am întâlnit o dată la Barbara — doamna Allen. Un client cam dubios, după părerea mea. Asta i-am spus-o și logod... doamnei Allen. El nu era tipul de bărbat pe care l-aș fi încurajat să vină în casa după ce ne căsătoream.

— Și ce a spus doamna Allen?

— Oh, ea a fost, desigur, de acord. Credea în judecata mea, se înțelege. Un bărbat cunoaște mai bine la alți bărbați decât o femeie. Ea mi-a explicat că nu poate fi foarte brutală cu un bărbat pe care nu-l văzuse de câțiva timp — cred că se simțea deosebit de oribil să fie snoabă! Evident, ca soția mea, ea ar fi găsit o mulțime dintre vechile ei cunoștințe — nepotrivite, să zicem, nu?

— Vreți să spuneți că, prin căsătorie, ea și-ar fi îmbunătățit situația? întreba Japp, fără ocolișuri.

Laverton-West își ridică mâna cu manichiură îngrijită.

— Nu, nu, nu chiar așa. De fapt, mama doamnei Allen a fost o rudă îndepărtată a propriei mele familii. Prin naștere, eram egali. Dar, desigur, în situația mea, trebuie să fiu deosebit de grijuliu în selecționarea prietenilor — și soția mea în alegerea alor săi. Te afli, într-o oarecare măsură, sub reflector.

— Oh, cam așa, spuse Japp cu răceală. Continuă: Deci nu ne puteți ajuta în nici un fel?

— Nu, de loc. Sunt complet neajutorat. Barbara! Ucisă! Pare incredibil.

— Acum, domnule Laverton-West, puteți să-mi spuneți pe unde ați fost în noaptea de 5 noiembrie?

— Pe unde am fost? Pe unde am fost?

Vocea lui Laverton-West se ridică pe un ton de protest.

— E doar o chestie de rutină, explică Japp. Noi... aci... trebuie să întrebăm pe toată lumea.

Charles Laverton-West se uită la el cu demnitate.

— Sper că un om în calitatea mea ar trebui să fie exceptat.

Japp aștepta totuși.

— Am fost — acum să văd... Ah, da. Am fost la Cameră. Am plecat de acolo la zece și jumătate. Am făcut o plimbare pe Embankment. M-am uitat la niște artificii.

— Drăgut să crezi că nu există intrigi de nici un fel în zilele noastre, spuse Japp, vesel.

Laverton-West îi aruncă o privire rece:

— Apoi, m-am... dus acasă.

— Ați ajuns acasă — adresa din Londra este Onslow Square, mi se pare — la ce ora?

— Nu prea știu exact.

— Unsprezece? Și jumătate?

— Cam așa ceva.

— Poate cineva v-a deschis.

— Nu, am cheia mea.

— V-ați întâlnit cu cineva în timpul plimbării?

— Nu... de fapt, Inspectore-Şef, îmi displac foarte mult aceste întrebări.

— Vă asigur că este doar o chestie de rutină, domnule Laverton-West. Știți, ele nu sunt personale.

Răspunsul păru să-l liniștească pe iritatul membru al Parlamentului.

— Dacă asta-i tot...

— Asta-i tot pentru moment, domnule Laverton-West.

— Să mă țineți la curent...

— Desigur, domnule. Apropo, să vi-l prezint pe domnul Hercule Poirot. Poate că ați auzit de el!

Ochii domnului Laverton-West s-au ațintit cu interes asupra micului belgian.

— Da... da... am auzit de nume.

— Domnule, spuse Poirot, într-o manieră deodată foarte străină, credeți-mă, inima îmi sângerează pentru dumneavoastră. Ce pierdere! Ce agonie trebuie să îndurați! Cât de magnific englezii își ascund sentimentele! Își scoase tabachera. Permiteți-mi... ah, e goală. Japp?

Japp se lovi peste buzunar și clătină din cap.

Laverton-West își scoase propria tabacheră, murmură: ei, luați una de-a mea, domnule Poirot.

— Mulțumesc, mulțumesc. Omulețul se servi.

— Așa cum spuneți, domnule Poirot, reluă celălalt, noi, englezii, nu facem paradă de emoțiile noastre. Buza de sus înțepenită — asta-i deviza noastră.

Se înclină către cei doi bărbați și ieși.

— Pește împuțit, zise Japp dezgustat. Coțofană hoată! Fata aia Plenderleith avea dreptate totuși, în legătură cu el. Deși este un fel de tip care arată bine, s-ar putea descurca cu o femeie care n-are simțul umorului. Ce-a fost cu țigara aia?

Poirot i-o înmână clătinând din cap.

— Egipteană. O calitate scumpă.

— Nu, nu merge. Păcat, dar n-am auzit niciodată de un alibi mai slab! De fapt, nici nu este un alibi... Știi, Poirot, păcat că treaba nu s-a potrivit ca o mănușă. Dacă ea îi șantaja... E un tip ideal pentru șantaj, ar plăti ca un mieluşel! Oricât, numai să evite un scandal.

— Prietene, e foarte drăguț să reconstruiești cazul așa cum ai vrea să fie, dar nu prea are legătură cu treaba noastră.

— Nu, Eustace este treaba noastră. Am ceva date despre el. Clar, este un tip infect.

— Apropo, ai făcut ce ți-am sugerat cu domnișoara Plenderleith?

— Da. Așteaptă o clipă, am să sun să aflu noutăți.

Ridică receptorul telefonului și vorbește.

După un scurt schimb de cuvinte, îl puse la loc și se uită spre Poirot.

— O știre despre lipsa totală de sentiment. A plecat să joace golf. Un lucru foarte drăguț pe care-l faci când prietena ți-a fost ucisă doar cu o zi în urmă.

Poirot scoase o exclamație.

— Acum ce mai e? întrebă Japp.

Dar Poirot murmură ca pentru sine.

— Desigur... desigur... evident... ce imbecil sunt, doar trebuia să-mi sară în ochi!

Japp spuse aspru:

— Termină cu mormăitul și hai să mergem să ne ocupăm de Eustace.

Fu uluit când văzu zâmbetul radios de pe fața lui Poirot.

— Desigur, cel mai bine e să ne ocupăm de el. Căci, știi, acum cunosc totul, chiar totul!

8.

Maiorul Eustace i-a primit pe cei doi bărbați cu aerul sigur de el, al unui om de lume.

Apartamentul său era mic, doar un pied à terre, cum a explicat el. Le-a oferit celor doi bărbați băuturi și când aceștia au refuzat și-a scos tabachera.

Japp și Poirot au acceptat câte o țigară. Și-au aruncat, pe furiș, o privire unul altuia.

— Văd că fumați țigări turcești, spuse Japp, în timp ce-și învârtea țigara între degete.

— Da. Îmi pare rău, preferați o țigară obișnuită? Am una pe-aici pe undeva.

— Nu, nu, asta-i foarte bună pentru mine. Apoi se aplecă înainte, tonul i se schimba. Poate vă imaginați, domnule maior Eustace, de ce am venit pe la dumneavoastră?

Celalalt clătină din cap. Maniera sa era de nonșalanță. Maiorul Eustace era un bărbat înalt, chipeș, dar puțin cam necioplit. Fața-i era ușor buhăită, cu ochi mici, vicleni care te înșelau în privința naturaleței vesele a felului său de a fi.

Spuse:

— Nu, n-am nici o idee despre ce-l face pe un așa grangur de Inspector-Șef să mă viziteze. Are vreo legătură cu mașina mea?

— Nu, nu e vorba de mașina dumitale. Cred că ați cunoscut-o pe doamna Barbara Allen, domnule maior Eustace?

Maiorul se lăsă pe spate, scoase un nor de fum și spuse cu o voce iluminată:

— Oh, deci asta era! Desigur, trebuia să fi ghicit. O treabă foarte tristă.

— Ați auzit de ea?

— Am citit în ziarul de-aseară. Foarte rău.

— Cred că ați cunoscut-o pe doamna Allen în India.

— Da, au trecut ceva ani buni de-atunci.

— L-ați cunoscut și pe soțul ei?

A urmat o pauză, doar de o fracțiune de secundă, iar în timpul acesteia ochii mici, umflați, i-au străfulgerat cu o privire iute pe cei doi oameni. Apoi răspunse:

— Nu, de fapt nu m-am întâlnit niciodată cu Allen.

— Dar cunoașteți ceva despre el?

— Am auzit că era pe cale de a deveni un șarlatan. Desigur, era numai un zvon.

— Doamna Allen nu a spus nimic?

— Niciodată nu vorbea despre el.

— Erați prieteni apropiați?

Maiorul Eustace ridică din umeri.

— Am fost prieteni vechi, știți, prieteni vechi. Dar nu ne vedeam prea des.

— Dar ați văzut-o în seara aceea? În seara de 5 noiembrie?

— Da, de fapt, am văzut-o.

— I-ați făcut o vizită, cred.

Maiorul Eustace încuviință. Vocea sa avu o undă blândă, de regret.

— Da, mi-a cerut s-o sfătuiască în legătură cu niște investiții. Desigur, îmi dau seama încotro bateți — în ce dispoziție era — chestii de-astea. Bine, într-adevăr, este foarte greu de spus. Felul ei de a fi părea destul de normal, dar era puțin nervoasă, dacă mă gândesc bine.

— Dar nu v-a dat de înțeles ce avea de gând să facă?

— Cătuși de puțin. De fapt, când ne-am luat la revedere i-am spus că am s-o sun curând ca să mergem împreună la un spectacol.

— I-ați spus că o s-o sunați? Acestea au fost ultimele dumneavoastră cuvinte?

— Da.

— Curios. Dețin informații că ați spus cu totul altceva.

Eustace se schimbă la față.

— Bine, desigur, nu-mi pot aminti cuvintele exacte.

— După informațiile mele ați fi spus, de fapt: „Bine, gândește-te la asta și anunță-mă”.

— Stați, să văd, da, cred că aveți dreptate. Nu este exact așa. Cred că am îndemnat-o să mă anunțe când e liberă.

— Nu-i chiar același lucru, nu-i așa? spuse Japp.

Maiorul Eustace ridică din umeri.

— Dragul meu, nu te poți aștepta de la un om să-și amintească, cuvânt cu cuvânt, ceea ce a spus într-o anumită ocazie.

— Și ce a răspuns doamna Allen?

— A spus că o să mă sune. Asta-i, după câte-mi amintesc.

— Și atunci ați spus: „Bine. Pe curând”.

— Probabil. Oricum, ceva de felul ăsta.

Japp spuse liniștit:

— Spuneți că doamna Allen v-a cerut s-o sfătuiți în legătură cu investițiile sale. V-a încredințat, din întâmplare, suma de două sute de lire, bani cash, ca să-i investiți pentru ea?

Eustace se înroși de tot la față. Se aplecă și mârâi:

— Ce dracu vrei să spui cu asta?

— Vi i-a dat sau nu?

— Asta-i treaba mea, domnule Inspector-Şef.

Japp spuse liniștit:

— Doamna Allen a scos suma de două sute de lire cash, din banca ei. Unii bani erau în bancnote de cinci lire. Numerele acestora pot fi, desigur, găsite.

— Și ce dacă mi i-a dat?

— Banii erau pentru investiții sau era un șantaj, domnule maior Eustace?

— E o aluzie absurdă. Ce mai vreți să insinuați?

Japp spuse în maniera sa cea mai oficială:

— Cred, domnule maior Eustace, că, ajunși la acest punct, trebuie să vă întreb dacă doriți să veniți la Scotland Yard să dați o declarație. Nu este, desigur, obligatoriu și puteți, dacă preferați, să-l chemați și pe avocatul dumneavoastră.

— Avocat? Ce dracu să fac cu un avocat? Pentru ce mă învinuiți?

— Fac cercetări asupra împrejurărilor morții doamnei Allen.

— Doamne sfinte, omule, doar nu crezi... Cum, dar e o prostie! Uite ce e, ceea ce s-a întâmplat e următorul lucru: am trecut pe la Barbara pentru că aveam întâlnire...

— La ce ora a fost asta?

— Pe la noua și jumătate, așa zice. Ne-am așezat și am discutat...

— Ați fumat?

— Da, și am fumat. E ceva rău în asta? întrebă maiorul bătaios.

— Unde a avut loc conversația?

— În salon. La stânga ușii de la intrare. Am stat de vorba destul de amical, așa zice. Am plecat cu puțin înainte de zece și jumătate. Am rămas un minut pe prag pentru ultimele câteva cuvinte...

— Ultimele cuvinte, precis, murmură Poirot.

— Cine ești dumneata, așa vrea să știi? se întoarse Eustace spre el, șuierând cuvintele. Vreun tip de străin dat dracului! Ce ai de obiectat?

— Sunt Hercule Poirot, spuse omulețul cu demnitate.

— Nu-mi pasă nici dacă ești statuia lui Achile. Așa cum vă spun, Barbara și cu mine ne-am despărțit destul de amical. M-am dus cu mașina direct la Far East Club. Am ajuns acolo la 11 fără 25 de minute și m-am dus direct în camera unde se joacă cărți. Am stat acolo și am jucat bridge până la 1^h 30'. Acum, digerați chestia asta.

— Nu diger chestii de-astea, spuse Poirot. Aveți un alibi frumușel.

— Trebuie să fie un tip încuiat, oricum! Acum, domnule, se uită spre Japp, sunteți satisfăcut?

— Ați rămas în salon tot timpul vizitei?

— Da.

— N-ați urcat în budoarul doamnei Allen?

— Nu, cum vă spun. Am stat în camera aceea și n-am ieșit din ea. Japp se uită la el, pe gânduri, un minut sau două. Apoi spuse:

— Câte perechi de butoni aveți?

— Butoni? Butoni? Ce are asta de-a face cu...?

— Nu sunteți, desigur, obligat să răspundeți la întrebare.

— Să răspund? Nu mă deranjează să răspund. N-am nimic de-ascuns. Îmi cer scuze. Ăștia sunt... Își întinse brațele.

Japp observă că erau de aur cu platină și încuviință.

— Și-i mai am pe-ăștia.

Se ridică, trase un sertar și scoțând o cutiuță, o deschise și i-o vârî, brutal, lui Japp, sub nas.

— Un design foarte frumos, spuse Inspectorul-Șef. Văd că unul e spart — o bucățică de email sărită.

— Și ce-i cu asta?

— Nu vă amintiți când s-a întâmplat, nu-i așa?

— Acum o zi, două, nu mai mult.

— V-ar surprinde dacă ați auzi că asta s-a întâmplat când ați vizitat-o pe doamna Allen?

— De ce nu s-ar fi întâmplat? N-am negat că am fost acolo. Maiorul vorbi cu un aer superior. Continua să-și dea aere, să joace rolul omului, chipurile, indignat, dar mâinile-i tremurau.

Japp se aplecă și zise apăsător:

— Da, dar bucățica din buton n-a fost găsită în salon. A fost găsită sus, în budoarul doamnei Allen — acolo, în camera unde a fost ucisă și unde un bărbat a stat și a fumat același tip de țigări pe care le fumați.

„Glonțul" fiind tras, Eustace căzu pe spate în scaun. Ochii săi se uitau de la unul la altul. Prăbușirea bătăiosului și apariția lașului nu erau o priveliște prea plăcută.

— N-aveți nici o dovadă împotriva mea. Vocea sa era aproape un tânguit. Vreți să mă încolțiți... Dar n-o puteți face. Am un alibi... Nu m-am mai întors în apropierea casei în noaptea aceea...

Poirot vorbi la rândul său.

— Nu, nu v-ați mai întors în apropierea casei... Nu mai era nevoie... Pentru că, probabil, doamna Allen era deja moartă când ați plecat.

— E imposibil, imposibil... Era în ușa, mi-a vorbit... Oamenii trebuie s-o fi auzit, s-o fi văzut...

Poirot spuse încet:

— V-au auzit pe dumneavoastră vorbind cu ea... și pretinzând că o să așteptați răspunsul ei și că, apoi veți mai vorbi... Asta-i un truc vechi... Oamenii trebuie să fi presupus că ea era acolo, dar ei n-au văzut-o, pentru că ei nu au putut spune nici dacă ea purta o rochie de seară sau nu, nici menționa în ce culoare era îmbrăcată...

— Dumnezeule, nu e adevărat, nu e adevărat...

Tremura acum, se prăbuși...

Japp se uită la el cu dezgust. Rosti crispat:

— Trebuie să vă cer, domnule, să veniți cu mine.

— Mă arestați?

— Reținut pentru cercetări — așa o s-o formulăm.

Tăcerea fu întreruptă de un oftat prelung, zguduitor. Vocea disperată a maiorului Eustace, care-și dăduse mai devreme aere, se făcu auzită: .

— Sunt pierdut...

Hercule poirot își frecă mâinile și zâmbi vesel. Părea că se amuza.

9.

— Ce fain s-a făcut boabe, a spus Japp, într-o manieră profesională, mai târziu, în ziua aceea.

El și Poirot mergeau cu mașina pe Brompton Road.

— Știa că vânătoarea s-a terminat, spuse Poirot, cu un aer absent.

— Avem o mulțime împotriva lui, zise Japp. Două sau trei porecle diferite, o afacere trucată cu un cec și o afacere foarte frumoasă când a stat la Ritz și și-a zis Colonel de Bathe. A înșelat o jumătate de duzină de negustori din Piccadilly. Îl reținem pentru învinuirea asta deocamdată, până ce elucidăm întreagă această afacere. Ce ți-a venit să ne repezim la țară, bătrâne?

— Amice, o afacere trebuie elucidată cum se cuvine. Totul trebuie explicat. Sunt în căutarea misterului de care vorbeai. „Misterul Miciei Genții”.

— „Misterul genții” — așa i-am spus — dar nu a disparut, după câte știu.

— Așteaptă, mon ami.

Mașina intra pe Mews. La ușa cu nr. 14, Jane Plenderleith tocmai cobora dintr-un mic Austin 7. Purta costum de golf.

Ea îi conduse. Japp o urmă în salon. Poirot a rămas un minut sau două în hol, murmurând ceva cam așa:

— C'est embêtant — ce greu să scapi de mânecile astea.

După o clipă-două intra și el în salon, fără pardesiu, dar Japp își țuguie buzele sub mustața. El auzise scârțâitul foarte slab al unei uși care se deschidea la dulap.

Japp îi aruncă lui Poirot o privire întrebătoare și celalalt îi confirmă imperceptibil din cap.

— Nu o să te reținem, domnișoară Plenderleith, spuse Japp grăbit. Am venit numai să te întrebăm dacă ai putea să ne spui numele avocatului doamnei Allen.

— Avocatul ei? Fata dădu din cap. Nici nu știu dacă a avut vreunul.

— Bine, dar când ea a închiriat casa asta cu dumneata, cineva trebuie să fi scris actul!

— Nu, nu cred asta. Vedeți, eu am luat casa; actul e pe numele meu. Barbara îmi plătea jumătate din chirie. Era ceva doar de formă.

— Înțeleg. Oh! Bine, atunci cred că n-avem nimic altceva de făcut.

— Îmi pare rău că nu pot să vă ajut, spuse Jane politicoasă.

— Nu contează asta prea mult. Japp se întoarse spre ușă. Ați jucat golf?

— Da. Roși. Cred că asta vi se pare cam lipsit de inimă. Dar de fapt sunt cam dărâmată, să stau aici în casa asta. Am simțit că trebuie să ies și să fac ceva, să mă obosesc, altfel m-aș fi sufocat!

Vorbea cu însuflețire.

Poirot spuse repede:

— Vă înțeleg, mademoiselle. Vă înțeleg cât se poate de bine, e cât se poate de natural. Să stai în casa asta și să te gândești... nu, n-ar fi plăcut.

— E bine că înțelegeți, spuse Jane scurt.

— Faceți parte dintr-un club?

— Da, joc la Wentworth.

— A fost o zi plăcută, spuse Poirot. Păcat că au mai rămas puține frunze în pomi. Acum o săptămână pădurile erau magnifice.

— A fost destul de frumos azi.

— Bună ziua, domnișoară Plenderleith, spuse Japp politicos. O să vă înștiințez când e ceva clar. De fapt am reținut un om suspect.

— Ce om?

Ea se uită la ei curioasă.

— Pe maiorul Eustace.

Ea aprobă din cap și se întoarse, aplecându-se să aprindă focul cu un chibrit.

— Ei bine? zise Japp în timp ce mașina dădea colțul străzii Mews.

Poirot rânji.

— A fost destul de simplu. Cheia era în ușă de data asta.

— Și?

Poirot zâmbi.

— Eh bien, crosele de golf dispăruseră...

— Desigur. Fata nu e o proastă, orice ar fi. A mai dispărut ceva?

Poirot dădu din cap.

— Da, prietene — micuța geantă.

Mașina accelerează sub piciorul lui Japp.

— A dracului treabă! zise el. Știam eu că era ceva. Dar ce dracu e? Am cotrobăit în geanta aia peste tot.

— Bietul meu Japp, dar e, cum ai spune „evident dragul meu Watson”.

Japp îi aruncă o privire exasperată.

— Unde mergem? întreba el.

Poirot își consultă ceasul.

— Încă nu e ora patru. Cred că am putea ajunge la Wentworth înainte de a se întuneca.

— Crezi că ea într-adevăr a fost acolo?

— Cred că da. Ea știa că am putea face cercetări. Oh, da, cred că vom descoperi că a fost acolo.

Japp mormăi.

— Oh, bine, haide. El și-a deschis drum cu dexteritate prin trafic. Totuși ce are de-a face această geantă cu crima nu pot să-mi imaginez. Nu văd câtuși de puțin c-ar avea de-a face cu ea.

— Exact, prietene, sunt de acord cu tine... nu are nimic de-a face cu ea.

— Atunci de ce... Nu, spune-mi! Ordinea și metoda și totul a fost frumos elucidat! Ei, bine, e o zi frumoasă.

Mașina mergea cu viteză. Au sosit la clubul de golf din Wentworth puțin după ora patru și jumătate. Nu era mare aglomerație acolo, căci era o zi din timpul

săptămânii. Poirot se duse direct la șeful băieților care însoțesc jucătorii de golf, și-i ceru croșele de golf ale domnișoarei Plenderleith. Ea va juca a doua zi pe un traseu diferit, a explicat el.

Șeful ridică vocea și un băiat căută niște croșe de golf aflate într-un colț. În cele din urmă, scoase un sac care purta inițialele J.P.

— Mulțumesc, spuse Poirot. Plecă, apoi se întoarse degajat și întrebă: v-a lăsat și o mică geantă, da?

— Astăzi nu, domnule. Poate că a lăsat-o la club.

— A fost astăzi aici?

— O, da, am văzut-o.

— Ce băiat a însoțit-o ca să-i ducă mingile și bastoanele, știți? Ea și-a pierdut o geantă și nu-și poate reaminti unde a avut-o ultima dată.

— N-a luat nici un băiat. A venit aici și a cumpărat două mingi. Tocmai își scotea niște lucruri. Cred că avea atunci o geantă mică în mână.

Poirot plecă după ce-i mulțumi. Cei doi bărbați făcură înconjurul clubului. Poirot rămase un moment admirând vederea.

— E frumos, nu-i așa, pinii întunecați... și apoi lacul. Da, lacul...

Japp îi aruncă repede o privire.

— La asta te gândești, nu-i așa?

Poirot zâmbi.

— Cred că e posibil ca cineva să fi văzut ceva. Aș trece imediat la anchete, dacă aș fi în locul tău.

10.

Poirot se trase înapoi câțiva pași, cu capul aplecat ușor într-o parte în timp ce cerceta aranjamentul din cameră. Un scaun aici, alt scaun acolo. Da. Era foarte drăguț. Și acum suna soneria... acesta trebuie să fie Japp.

Omul de la Scotland Yard intră ca o vijelie.

— Ai avut dreptate, bătrâne! Drept de la botul calului. O tânără a fost văzută ieri aruncând ceva în lacul de la Wentworth. Din răspunsuri descrierea corespunde Janei Plenderleith. Am reușit s-o pescuim fără mare dificultate. O mulțime de trestie pe acolo.

— Și era?

— Era exact geanta! Dar de ce, în numele Domnului? Bine, mă depășește! Nimic înăuntru, nici măcar revistele. De ce o tânără, să presupunem sănătoasă, ar dori să arunce o geantă atât de scumpă într-un lac... știi, m-am întrebatoasă noaptea pentru că nu i-am putut găsi șpilul.

— Mon pauvre Japp! Dar nu trebuie să te necăjești. Iată răspunsul că vine: tocmai a sunat soneria.

George, valetul ireproșabil al lui Poirot, a deschis ușa și a anunțat: domnișoara Plenderleith.

Fata intră în cameră, cu aerul ei obișnuit de completă siguranță de sine. Îi salută pe cei doi bărbați.

— V-am cerut să veniți aici, a explicat Poirot. Stați aici, vă rog și tu aici, Japp, pentru că am anumite vești să vă dau.

Fata se așeză. S-a uitat de la unul la altul. Și-a scos pălăria și a așezat-o lângă ea, nerăbdătoare.

— Bine, zise ea. Maiorul Eustace a fost arestat.

— Îmi închipui că ați văzut asta în ziarul de dimineață?

— Da.

— Deocamdată el este învinuit de o neregulă minoră, continua Poirot. Între timp noi strângem dovezi în legătură cu crima.

— A fost crimă, atunci?

Fata a întrebat asta cu nerăbdare.

Poirot dădu din cap.

— Da, zise el. A fost crimă. Distrugerea cu premeditare a unei ființe umane de către o altă ființă umană.

Ea se cutremură puțin.

— Nu, murmură ea. Sună oribil când o spuneți astfel.

— Da, dar este oribilă.

Făcu o pauză, apoi zise:

— Acum, domnișoară Plenderleith, am să vă spun cum am ajuns la adevărul acestei afaceri.

Ea se uită de la Poirot la Japp. Acesta din urmă zâmbea.

— El are metodele sale, domnișoară Plenderleith. Îl tachinez, știți! Cred că vom asculta ce are să spună.

Poirot începu.

— După cum știți, mademoiselle, am sosit cu prietenul meu, la locul crimei, în dimineața de șase noiembrie. Am intrat în camera unde fusese găsit cadavrul doamnei Allen și am fost izbit imediat de câteva detalii semnificative. Știți, în camera aceea erau lucruri cu totul ciudate.

— Continuați, spuse fata.

— Pentru început, spuse Poirot, era miros de fum de țigară.

— Cred că exagerezi aici, Poirot, zise Japp, n-am mirosit nimic.

Poirot se întoarse brusc spre el.

— Exact. Nu ai mirosit a fum stătut. Nici eu. Și asta era foarte, foarte, straniu, pentru că ușa și fereastra erau amândouă închise și în scrumiera de acolo erau mucurile a nu mai puțin de zece țigări. Era ciudat, foarte ciudat că odaia în loc să miroasă, așa cum trebuie, era perfect aerisită.

— Deci la asta vrei să ajungi! oftă Japp. Întotdeauna trebuie să ajungi la lucruri pe căi atât de întortocheate.

— Sherlock Holmes al tău a făcut la fel. El a atras atenția, îți amintești, spre incidentul curios cu câinele din timpul nopții... și răspunsul la asta a fost că nu a existat nici un incident curios. Câinele n-a făcut nimic în timpul nopții. Dar să continui:

— Următorul lucru care mi-a atras atenția a fost un ceas de mână purtat la încheietura stângă.

— Ce-i cu asta?

— Nimic deosebit în legătură cu asta, dar se afla la mâna dreaptă; acum, din experiența mea, se obișnuiește mai mult ca un ceas să fie purtat la mâna stângă.

Japp ridică din umeri. Înainte de a putea vorbi, Poirot se grăbi să adauge:

— Dar, așa cum spui, nu-i nimic foarte clar în legătură cu asta. Unii oameni preferă să și-l poarte la mâna dreaptă. Și acum ajung la ceva într-adevăr interesant... ajung, prieteni, la biroul de scris.

— Da, am ghicit, spuse Japp.

— Era într-adevăr foarte ciudat, foarte neobișnuit! Pentru două motive. Primul motiv era că ceva lipsea de pe birou.

Jane Plenderleith vorbi:

— Ce lipsea?

Poirot se întoarse spre ea.

— O foaie de sugativă, mademoiselle. Blocul de sugativă avea la început o foaie

curată, neatinsă.

Jane ridică din umeri.

— Zău, domnule Poirot, oamenii rup câteodată o foaie prea mult folosită!

— Da, dar ce fac cu ea? O aruncă în coșul de hârtii, nu-i așa? Dar nu era în coșul de hârtii. M-am uitat.

Jane Plenderleith părea neliniștită.

— Deoarece fusese probabil aruncată cu o zi înainte. Foaia era curată, fiindcă Barbara nu scrisese nici o scrisoare în ziua aceea.

— Nu se poate să se fi întâmplat așa, mademoiselle. Pentru că doamna Allen a fost văzută ducându-se la cutia poștală în seara aceea. De unde faptul că ea trebuie să fi scris scrisori. Ea nu putea să scrie în camera de jos — nu erau materiale de scris. E puțin probabil că s-ar fi dus în camera dumată să le scrie. Atunci ce s-a întâmplat cu foaia de sugativă pe care a folosit-o la scrisorile ei? Este adevărat că oamenii, câteodată, aruncă lucruri în foc în loc să le pună în coșul de hârtii, dar era numai un foc de gaz în cameră și focul de jos nu fusese aprins în ziua precedentă, din moment ce mi-ai spus că totul fusese pregătit, înainte de a-l aprinde cu chibritul.

Făcu o pauză.

— O mică problemă curioasă. M-am uitat peste tot, în coșurile de hârtii, în lada de gunoi, dar nu am putut găsi o foaie de sugativă folosită... și asta mi s-a părut foarte important. Părea ca și cum cineva sustrăsese, în mod deliberat, acea foaie de sugativă. De ce? Pentru că era scris ceva pe ea, care s-ar fi putut ușor citi ținând-o la o oglindă. Dar a fost și cel de-al doilea lucru curios în legătură cu biroul. Japp, poate îți reamintești, în mare, aranjamentul de pe el? Sugativa și călimara în centru, port-creioanele în stânga, calendarul și tocul cu penița în dreapta. Eh bien? Nu vezi? Îți amintești că am controlat penița — era numai pentru ornament — nu fusese folosită. Ah! Tot nu înțelegi? Repet. Sugativa, în centru, port-creioanele în stânga, *în stânga*, Japp. Dar nu se obișnuiește să găsești port-creioanele la dreapta, la îndemână pentru mâna dreaptă? Acum înțelegi, nu? Port-creioanele în stânga, ceasul de mână la mâna dreaptă, sugativa luată și altceva adus în cameră — scrumiera cu mucuri de țigară! Camera aia era aerisită și mirosea a curat, Japp, o cameră în care fereastra fusese deschisă, nu închisă toată noaptea... Și mi-am închipuit o scenă.

Se răsuca și se opri în fața Janei.

— Despre dumeneata, mademoiselle, sosind cu taxiul, plătind, alergând sus pe scări, strigând poate „Barbara”... și deschizi ușa și-ți găsești prietena zăcând moartă cu pistolul în mâna ei — mâna stângă, natural, de vreme ce este stângace — și tot din cauza asta glonte i-a intrat prin partea stângă a capului. Se afla o notă care vă este adresată. Vă mărturisește ce a împins-o să-și curme viața. Îmi imaginez că a fost o scrisoare foarte înduioșătoare... O femeie tânără, blândă, nefericită, împinsă, prin șantaj, să-și ia viața... Cred că, pe dată, v-a străfulgerat ideea. Era fapta unui anumit bărbat. Să fie pedepsit, pedepsit pe deplin și așa cum trebuie! Luați pistolul, îl ștergeți și-l puneți în mâna dreaptă. Luați biletul și rupeți foaia de sugativă pe care se imprimase scrisul. Coborâți, aprindeți focul și le aruncați pe amândouă în foc. Apoi duceți sus scrumiera, ca să alimentați iluzia că doi oameni au stat acolo de vorbă — și mai duceți sus și un fragment de email de la un buton de pe jos. Este o găselniță și vă așteptați să dea sens lucrurilor. Apoi, închideți fereastra și încuiați ușa. Nu trebuie să fie nici o bănuială că ați intrat în cameră. Poliția trebuie să vadă exact cum este, așa că nu căutați ajutor pe Mews, ci sunați direct la poliție. Și așa se întâmplă. Vă jucați rolul ales cu judecată și sânge rece. La început refuzați să spuneți ceva, dar, cu inteligență, sugerați dubii în privința sinuciderii. Apoi, sunteți gata să ne puneți pe urmele maiorului Eustace... Da, mademoiselle, a fost inteligent: o crimă inteligentă — pentru că asta este de fapt. Presupusa crimă a maiorului Eustace.

Jane Plenderleith sări în picioare.

— Nu era crimă, era dreptate. Omul acela a vânat-o pe biata Barbara până a omorât-o! Era atât de bună și de neajutorată. Știți, biata fată s-a încurcat cu un bărbat în India, când a ieșit prima dată în societate. Avea numai șaptesprezece ani și el era un bărbat căsătorit, cu mulți ani mai în vârstă decât ea. Apoi a avut un copil. L-ar fi putut da la un orfelinat, dar nu a vrut să audă de așa ceva. S-a refugiat într-un loc pentru un timp și, apoi, s-a întors sub numele de doamna Allen. Mai târziu, copilul a murit. S-a întors aici și s-a îndrăgostit de Charles — coșofana aia care-și dă atâtea aere! Îl adora și el se simțea flatat. Dacă el ar fi fost un altfel de om aș fi sfătuit-o să-i spună totul. Dar așa cum era situația, i-am spus să-și țină gura. De fapt, nimeni nu știa nimic de treaba aia, în afară de mine. Și, apoi, a apărut acel al naibii de Eustace! Știți restul. El a început s-o tapeze sistematic de bani, dar abia în acea ultimă seară, ea și-a dat seama că îl expunea și pe Charles riscului unui scandal. Odată căsătorită cu Charles, Eustace ar fi găsit-o exact în postura în care și-o dorea — căsătorită cu un om bogat, cu oroare de orice scandal! După ce Eustace a plecat cu banii pe care ea îi dăduse, a rămas și s-a gândit la asta. Apoi a urcat și mi-a scris o scrisoare. Spunea că-l iubește pe Charles și nu putea trai fără el, dar că de dragul său nu trebuie să se căsătorească cu el. Scrisa că găsisese cea mai bună soluție de ieșire.

Jane își dădu capul pe spate.

— Și vă mirați că am făcut ce am făcut? Și stați și numiți asta crimă!

— Pentru că este crimă. Vocea lui Poirot era sobră. Crima poate, câteodată, fi justificată, dar crima-i crimă. Sunteți credincioasă și inteligentă — priviți adevărul în față, mademoiselle! Prietena dumneavoastră a murit, în ultimă instanță, pentru că nu a avut curajul de a trăi. Ne poate părea rău pentru ea. Ne poate fi milă de ea. Dar faptul rămâne — actul a fost al ei — nu al altuia.

Se opri.

— Și dumneavoastră? Omul ăla este acum în închisoare, va executa o sentință pentru alte fapte. Doriți într-adevăr, cu toata voința voastră, să distrugeți viața — viața, gândiți-vă — a unei ființe umane?

Ea îl privea. Ochii i se întunecară. Deodată murmură:

— Nu. Aveți dreptate. Nu vreau asta.

Apoi, întorcându-se pe călcâie, ieși repede din odaie. Ușa din afara se trânti...

Japp fluieră prelung, foarte prelung.

— Ei, bine, să fiu al dracului! zise el.

Poirot se așeză și îi zâmbi cu amabilitate. A trecut mult timp înainte ca tăcerea să fie spartă. Apoi, Japp zise:

— Nu crimă deghizată în sinucidere, ci sinucidere făcută să pară crimă.

— Da, și făcută foarte inteligent. Nimic exagerat.

Japp spuse deodată:

— Dar geanta? Ce legătură are cu asta?

— Dar, dragul meu, dragul meu prieten, ți-am spus deja că nu are nici o legătură.

— Atunci, de ce?

— Crosele de golf, crosele de golf, Japp. Ele erau ale unei persoane stângace.

Jane Plenderleith și le ținea la Wentworth. Ele erau crosele Barbarei Allen. Nu e de mirare că fata a priceput, așa cum zici, când am deschis dulapul. Întregul său plan s-ar fi dus de râpă. Dar ea este isteță, ea și-a dat seama că, pentru o clipă, se trădase. Ea a văzut că noi am observat. Așa că face cel mai bun lucru pe care îl crede sub presiunea momentului. Încearcă să ne atragă atenția asupra unui obiect greșit. Se referă la o geantă și spune „e a mea”. Eu... ea a venit cu mine în dimineața asta. Deci, nu poate să aibă nici o legătură. Și, așa cum a sperat, pornești pe o pistă greșită. Pentru același motiv, când pleacă în ziua următoare ca să scape de crosele de golf, continuă să

folosească geanta ca pe o — să zicem — momeală!

— Momeală. Vrei să spui că scopul ei real era... ?

— Gândește-te, prietene. Unde este cel mai bun loc să scapi de un sac cu crose de golf? Nu le poți arde și nici nu le poți pune într-o ladă de gunoi. Dacă le lași undeva îți sunt returnate. Domnișoara Plenderleith le-a dus la un club de golf. Ea le lasă acolo, la club, în timp ce-și scoate niște lucruri din propriul său sac și apoi pleacă cu un băiat care îi cară mingile și crosele. Fără îndoială, la intervale bine alese, rupe câte una în două și-o aruncă în vreo groapă adâncă și termină prin a arunca și sacul gol. Dacă cineva găsește vreo crosă de golf ruptă, ici și colo, asta nu ar suscita bănuieli. Se știe că oamenii își rup și-și aruncă crosele când sunt în stare de exasperare extremă din cauza jocului! De fapt, ăsta-i tipul de joc! Dar, din moment ce-și dă seama că acțiunile ei sunt încă urmărite, ea aruncă acea momeală folositoare, geanta, într-o manieră oarecum spectaculoasă, în lac — și aceasta, prietene, este adevărul „Misterului Miciei Genți”.

Japp se uită la prietenul său câteva clipe în tăcere. Apoi se ridică, îl bătă pe umăr și izbucni în râs.

— Nu-i prea rău pentru un câine surd la vânătoare! Pe cuvântul meu, ai luat frișca! Haide să plecăm. Luăm masa împreună?

— Cu plăcere, prietene, dar nu vreau frișcă, în schimb, vreau o omletă cu ciuperci, friptură de vacă, mazăre à la française pentru ca să meargă o băutură bună.

— Du-mă tu, spuse Japp.
